

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΝΟΡΙΑΚΟΥ ΚΛΗΡΟΥ
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΟΥ ΕΠΙΣΗΜΟΥ ΔΕΛΤΙΟΥ "ΕΚΚΛΗΣΙΑ,,

ΕΤΟΣ ΣΤ' | ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19 | 1 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1957 | ΑΡΙΘ. 19

“ΟΥΔΕΠΟΤΕ ΕΚΠΙΠΤΕΙ,,

Τώρα, πού η άσιατική γρίπη έχει εύρως διαδοθῆ και πλείστοι άνθρωποι μένουν δι' ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὸ κρεβάτι, δημιουργοῦνται ποικίλαι μικραὶ ἀναστατώσεις μέσα εἰς τὰς οἰκογενείας, εἰς τὰ καταστήματα και εἰς τὰς διαφόρους ὑπηρεσίας. Εἰς τοιαύτας περιπτώσεις πρέπει νὰ λάμπῃ ἡ χριστιανικὴ ἀγάπη, ἡ ὁποία «μακροθυμεῖ... οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς, οὐ παροξύνεται, οὐ λογίζεται τὸ κακόν... πάντα στέγει... πάντα ὑπομένει... οὐδέποτε ἐκπίπτει» (Α' Κορ. ιγ', 4-8).

Πάντοτε κατὰ τὰς ἐποχὰς λοιμῶν, λιμῶν και λοιπῶν μεγάλων θεομηριῶν, ἡ χριστιανικὴ ἀγάπη ἐξεδηλοῦτο μὲ ὄλον αὐτῆς τὸ μεγαλεῖον. Οἱ Χριστιανοὶ μὲ ὑποδειγματικὴν αὐταπάρνησιν και αὐτοθυσίαν περιέθαλπον πάντα πάσχοντα, ἀκόμη και τοὺς ἐχθροὺς διώκτας αὐτῶν.

Ὅταν τὸ 250 μ. Χ. ἐμαίνετο εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἡ πανώλης και δὲν ὑπῆρχεν «οἰκία, εἰς τὴν ὁποίαν νὰ μὴ θορηθῆται νεκρός», οἱ Χριστιανοὶ παρουσίασαν λαμπρὰ δείγματα ἡρωϊκῆς ἀγάπης. Ὁ Ἐπίσκοπος Διονύσιος γράφει τὰ ἐξῆς σχετικῶς: «Οἱ πλείστοι ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς μας, ἔνεκα πολὺ μεγάλης ἀγάπης και φιλανθρωπίας, παραθεωροῦν τὸν ἑαυτῶν των και δεικνύου ἀφοσίωσιν ὃ εἰς εἰς τὸν ἄλλον, ἐπισκέπτονται χωρὶς προφυλάξεις τοὺς ἀσθενεῖς, παρέχου εἰς αὐτοὺς δαφυλῶς και πλουσίως τὰς ὑπηρεσίας των, περιποιοῦνται αὐτοὺς ἐν Χριστῷ, ἀποθνήσκου πολὺ εὐχαρίστως μαζί μὲ ἐκείνους... Καὶ πολλοί, ἀφοῦ παρέσχον εἰς ἄλλους νοσοκομειακὴν περίθαλψιν και ὠδήγησαν αὐτοὺς εἰς τὴν ἀνάρρωσιν, ἀπέθανον, λαμβάνοντες τρόπον τινα ἀπὸ ἐκείνους τὸν θάνατον ἐπάνω των... Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον οἱ ἄριστοι ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς μας ἔφυγον ἀπὸ τὴν ζωὴν αὐτὴν, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦσαν και μερικοὶ προσβύτεροι και διάκονοι και οἱ πλέον ἀξιέπαινοι ἐκ τοῦ λαοῦ, εἰς τρόπον ὥστε και τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ θανάτου, ὃ ὁποῖος ἤρχετο λόγω πολλῆς εὐσεβείας και ἰσχυρᾶς πίστεως, οὐδόλως νὰ φαίνεται, ὅτι εἶναι κατώτερον τοῦ μαρτυρίου. Μὲ τὰ χέρια και μέσα εἰς

τὴν ἀγκαλιάν των ἐσήκωναν τὰ σώματα τῶν ἀγίων, ἔκλειον εἰς αὐτοὺς τὰ μάτια καὶ τὰ στόματα, τοὺς μετέφερον ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους των, τοὺς ἔλουον καὶ τοὺς ἐστόλιζον μετ' ἐπισημοσύνην στολήν, διὰ τὰ τύχουν καὶ αὐτοὶ μετ' ὀλίγον τῶν ἰδίων περιποιήσεων, διότι πάντοτε μετ' ὀλίγον λόγῳ τῆς ἐπιδημίας ἠκολούθουν εἰς θάνατον τοὺς προαπελθόντας ἀδελφούς. Οἱ εἰδωλολάτραι ὅμως ἔπραττον τελείως τὰ ἀντίθετα. Ἐξεδίωκον ἐκείνους, οἱ ὅποιοι μόλις εἶχον ἀρχίσει νὰ εἶναι ἀσθενεῖς, ἀπέφευγον ἀκόμη καὶ τοὺς φιλιάτους των, καὶ τοὺς ἔρριπτον μισοπεθαμένους εἰς τοὺς δρόμους, καὶ ἔρριπτον εἰς τὰ σκουπίδια τοὺς νεκροὺς ἀτάφους, φοβούμενοι τὴν μετάδοσιν καὶ προσέγγισιν τοῦ θανάτου, τὴν ὁποίαν ὅμως δὲν ἤτο εὐκολον νὰ ἀποφύγη κανεῖς, ὅ,τι καὶ ἂν ἐμηχανεύετο».

Ὅταν, κατὰ τὸ θέρος τοῦ 252, ἐνέσκηψεν εἰς Ἀφρικήν καὶ Ἰδίως εἰς τὴν Καρχηδόνα φοβερὸς λοιμὸς καὶ λιμὸς, οἱ Χριστιανοὶ ἔδειξαν ὑποδειγματικὴν αὐταπάρησιν καὶ ἐθελούθειαν. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ λοιμοῦ, ὑπὸ τὰς ὁδηγίας τοῦ ἀγίου Κυπριανοῦ, διοργανώθη ὑπὸ τῶν Χριστιανῶν συστηματικῶς ἡ περισυλλογὴ συνδρομῶν, ἡ περίθαλψις τῶν ἀπειροπληθῶν ἀσθενῶν καὶ ἡ ταφὴ τῶν θνησκόντων, ἀνεξαρκῆτως θρησκευήματος, πρᾶγμα ποὺ προεκάλεσε τὴν ἐκτίμησιν καὶ αὐτῶν τῶν ἐθνικῶν πρὸς αὐτόν.

Ὅσαύτως, ὅταν ἐνέσκηψε πανώλης καὶ λιμὸς κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Μαξιμίνου, «ὄλα δὲ ἦσαν γεμᾶτα ἀπὸ θρήνων καὶ ὀδύνην», τότε ἔλαμψε πάλιν ἡ ἠρωϊκὴ αὐταπάρησις, αὐτοθυσία καὶ ἀγάπη τῶν Χριστιανῶν, ποὺ περιέθαλπε καὶ αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς εἰδωλολάτραις. Τότε «εἰς ὄλα τὰ ἔθνη ἔγιναν φανεραὶ αἱ ἀποδείξεις τοῦ ζήλου καὶ τῆς εὐσεβείας τῶν Χριστιανῶν. Π. χ. μόνοι αὐτοὶ εἰς τὴν κακὴν αὐτὴν περίστασιν ἔδειξαν συμπάθειαν καὶ φιλανθρωπίαν μετὰ τὰ ἔργα των. Ὅλην τὴν ἡμέραν ἄλλοι μὲν ἐξ αὐτῶν ἐφρόντιζον μετὰ καρτερίαν διὰ τὴν κηδεῖαν καὶ ταφὴν τῶν ἀποθνησκόντων (ὑπῆρχον δὲ μυριάδες ἐξ αὐτῶν, οἱ ὅποιοι δὲν εἶχον ἐκείνον, ὁ ὅποιος θὰ ἐφρόντιζε δι' αὐτούς, ἄλλοι δὲ ἀφοῦ συνήθροισον ὄλους μαζί εἰς ἓν μέρος ἐκείνους, οἱ ὅποιοι εἰς τὴν πόλιν ἐβασανίζοντο ἀπὸ τὴν πείναν, διένεμον εἰς αὐτοὺς ἄρτους, εἰς τὸν ὅσον ὥστε τὸ πρᾶγμα ἔγινε περιβόητον εἰς ὄλους τοὺς ἀνθρώπους καὶ ὄλοι ἐδόξαζον τὸν Θεὸν τῶν Χριστιανῶν καὶ ὁμολογοῦν, ὅτι μόνον αὐτοὶ (δηλαδὴ οἱ Χριστιανοὶ) ἀπεδείχθησαν ἀπὸ τὰ πρᾶγματα εὐσεβεῖς καὶ ἀληθῶς θεοσεβεῖς» (Εὐσέβιος).

*

Τοιαύτην ἀγάπην ἐπιβάλλεται νὰ δεικνύουν καὶ σήμερον

ΑΠΟ Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ
ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

ΟΙ ΠΕΡΙ ΙΕΡΩΣΥΝΗΣ ΛΟΓΟΙ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

ΛΟΓΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

80. "Οτι μὲν λοιπὸν ἤμποροῦμε καὶ γιὰ τὸ καλὸ νὰ χρησιμοποιοῦμε τὴ δύναμη τῆς ἀπάτης, ἢ καλύτερα, πὼς ἓνα τέτοιο πρᾶγμα μῆτε ἀπάτη δὲν πρέπει νὰ τὸ λέμε, ἀλλὰ κάποια οἰκονομία θαυμαστή, θάτανε δυνατὸ νὰ πῆ κανεὶς καὶ πολὺ περισσότερα. Ἐπειδὴ ὅμως καὶ τὰ ὅσα ἔχω πῆ γιὰ νὰ τ' ἀποδείξω εἶναι ἀρκετά, τὸ πρᾶγμα θάτανε καὶ κουραστικὸ καὶ ἀνιαρὸ, καὶ στὸ λόγῳ προστίθεται μᾶκρος περιττό. Διχὴ σου δὲ τώρα δουλειὰ εἶναι νὰποδείξῃς, μήπως δὲν τὸ ἐχρησιμοποίησα τὸ πρᾶγμα αὐτὸ κατὰ τρόπον ἠφέλιμο γιὰ σένα. Καὶ ὁ Βασίλειος μ' ἀπάντησε.

81. Καὶ ποῖδ' λοιπὸν εἶναι τὸ κέρδος ποὺ προέκυψε γιὰ μένα ἀπὸ αὐτὴ σου τὴν οἰκονομία, ἢ σοφία, ἢ κι' ὅπωςδὴποτε εὐχαριστεῖσαι νὰ τῆ λές, γιὰ νὰ πεισθῶ κέγῳ ἔτσι πὼς δὲν μ' ἐξεγέλασες;

82. Καὶ ποῖδ' κέρδος, τοῦ ἀπάντησα, ἤμπορεῖ νὰ γίνῃ μεγαλύτερο ἀπὸ αὐτό, παρὰ τὸ νὰ φαινώμαστε ὅτι πραγματοποιοῦμε αὐτά, ποὺ ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς μᾶς τὸ εἶπε, πὼς εἶναι ἀποδείξεις φανερὲς ἀγάπης πρὸς τὸ Χριστό;

83. Γιατὶ κάποτες, κουβεντιάζοντας μὲ τὸν κορυφαῖο ἀπὸ τοὺς Ἀποστόλους, τὸν ἐρώτησε.

οἱ πραγματικοὶ Χριστιανοί, ὅταν παρουσιάζεται μία ἐπιδημία. Δόξα τῷ Θεῷ, ἢ εὐρέως διαδοθεῖσα γρίπη εἶναι ἡπίας μορφῆς. Παρὰ ταῦτα, δύναται αὕτη νὰ δώσῃ πλείστας ἀφορμὰς, διὰ νὰ ἀποδειχθῇ ἀκόμη μίαν φορὰν, ὅτι ἡ ἀγάπη «οὐδέποτε ἐκπίπτει». Κατ' ἐξοχὴν οἱ εὐλαβέστατοι ἱερεῖς μᾶς πρέπει εἰς τοιαύτας εὐκαιρίας νὰ ἐνσαρκώνουν καὶ νὰ κηρύττουν τὴν ἀλήθειαν ταύτην.

— Πέτρο, μ' ἀγαπᾶς;

Κι' ὅταν ἐκεῖνος τοῦ τὸ ἐβεβαίωσε, ἐπρόσθεσε.

— "Ἄν μ' ἀγαπᾶς, βόσκει τὰ πρόβατά μου.

84. Ρώτησε δηλαδή ὁ Διδάσκαλος τὸν μαθητὴ του, ἂν τὸν ἀγαποῦσε. "Ὅχι βέβαια, γιὰ νὰ τὸ πληροφορηθῇ. Γιατί, πῶς θὰ τῶκανε αὐτό, αὐτὸς ποὺ ξέρει τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς ὅλου τοῦ κόσμου; Ἄλλὰ γιὰ νὰ διδάξῃ ἡμᾶς, πόσο μεγάλο εἶναι τὸ ἐνδιαφέρον του γιὰ τὴν ἐπιστασία τῶν ποιμνίων τους. Ἄφοῦ λοιπὸν αὐτὸ εἶναι ὀλοφάνερο, ἐξίσου φανερό εἶναι κέκεῖνο. "Ὅτι δηλαδή μεγάλη κι' ἀνείπωτη ἀνταμοιβὴ θὰ περιμένῃ ἐκεῖνον ποὺ ἀφοσιώνεται σ' αὐτὸ τὸ ἔργο, ποὺ ὁ Χριστὸς μας τόσο πολὺ τὸ ἐκτιμᾷ.

85. Γιατί, ἂν ἡμεῖς σὰν ἰδοῦμε κάποιον ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες μας ἢ καὶ ἀπὸ τοὺς ἰδικούς μας ἀνθρώπους νὰ περιποιῆται τὰ ζωντανά μας, τὴν προθυμία του αὐτὴν γι' αὐτὰ τῆ λογαριάζομε—καὶ σωστά—σὰν ἀπόδειξη τῆς ἀγάπης του γιὰ μᾶς τοὺς ἴδιους, μολονότι ὅλα τοῦτα ἤμποροῦμε νὰ τ' ἀγοράσωμε μὲ χρήματα· ἐκεῖνος, ποὺ τὸ ποίμνιό του αὐτὸ οὔτε μὲ χρήματα οὔτε καὶ μ' ἄλλο τίποτε παρόμοιο τ' ἀγόρασε, παρὰ μὲ τὸ θάνατό του, κ' ἔδωκε γιὰ πληρωμὴ τοῦ κοπαδιοῦ του τὸ αἷμα του, μὲ πόση μεγάλη δωρεὰ θ' ἀνταμείψῃ αὐτούς, ποὺ τὸ βόσκουν;

86. Καὶ γι' αὐτὸ βέβαια, ὅταν ὁ μαθητὴς τοῦ ἀπάντησε.—«Σὺ, Κύριέ μου, τὸ ξέρεις πῶς σ' ἀγαπῶ», κ' ἔβαλε γιὰ μάρτυρα τῆς ἀγάπης του αὐτὸν τὸν ἴδιο π' ἀγαποῦσε· δὲν ἐσταμάτησεν ὁ Σωτῆρας μας ὡς ἐκεῖ, ἀλλὰ κ' ἐπρόσθεσε καὶ τὸ σημάδι, ποὺ φανερώνει τὴν ἀγάπη. Γιατὶ τὴν ὥρα ἐκείνη δὲν ἤθελε νὰ μᾶς δείξῃ πόσο τὸν ἀγαποῦσεν ὁ Πέτρος (γιατὶ τὸ πρᾶγμα μᾶς ἦτανε ἤδη γνωστὸ κι' ἀπ' ἄλλα πολλὰ περιστατικά), παρὰ ἠθέλησε νὰ μάθωμε κι' ὁ Πέτρος κι' ὅλοι μας, σὲ πόσο μεγάλο βαθμὸ ἀγαπᾷ ὁ ἴδιος τὴν Ἐκκλησίαν του, γιὰ νὰ δείχνωμε κ' ἡμεῖς στὸ ζήτημα αὐτὸ τὴν ἴδια μεγάλη προθυμία.

Γιατί για ποιόν άλλο λόγο δὲν ἐλυπήθηκεν ὁ Θεὸς τὸ παιδί του ποὺ τῶχε καὶ μονάκριβο, ἀλλὰ τὸ παρέδωκε αὐτὸ ποὺ τῶχε ἓνα καὶ μοναδικό; Για τίποτε ἄλλο, παρὰ για νὰ συμφιλιώσῃ μὲ τὸν ἑαυτό του αὐτοὺς ποὺ ἐνοιωθῶν ἔχθρα μαζί του καὶ νὰ τοὺς κάμῃ ἔτσι περιούσιο λαό. Καὶ για ποιόν ἄλλο λόγον ἔχυσε καὶ τὸ αἷμά του; Για κανένα, παρὰ για ν' ἀποκτήσῃ τὰ πρόβατα αὐτά, ποὺ κατόπιν τὰ ἐμπιστεύθηκε στὸν Πέτρο καὶ στοὺς διαδόχους του.

89. Εὐλογα λοιπὸν ἔλεγεν ὁ Χριστός. — «Ποιὸς εἶναι τὸ λοιπὸν ὁ πιστὸς καὶ φρόνιμος δοῦλος, ποὺ τὸν διώρισεν ὁ κύριός του νὰ κυβερνᾷ τὸ σπιτικό του;» Καὶ στὴν περίστασιν αὐτὴ πάλι τὰ λόγια του δὲν εἶναι σὰν νὰ μὴ ξέρεῖ τάχατες. Κι' ὅμως αὐτὸς ποὺ τᾶλεγε, δὲν τὰ εἶπε, γιατί καὶ πραγματικά δὲν ἤξερε. Ἀλλὰ καθὼς, ὅταν ρωτοῦσε τὸν Πέτρο ἂν τὸν ἀγαποῦσε, δὲν τῶκανε γιατί ἐχρειαζότανε νὰ μάθῃ τὴν ἀγάπῃ τοῦ μαθητοῦ του, ἀλλὰ γιατί ἤθελε νὰ δείξῃ τὴν ἰδική του ἀπροσμέτρητην ἀγάπῃ· ἔτσι καὶ τώρα, ὅταν ρωτοῦσε — «Ποιὸς εἶναι τὸ λοιπὸν ὁ πιστὸς καὶ φρόνιμος δοῦλος;» δὲν τῶλεγε γιατί πράγματι δὲν ἤξερε τὸν πιστὸ καὶ τὸν φρόνιμο, ἀλλὰ γιατί ἤθελε νὰ φανερώσῃ παραστατικὰ πόσο σπάνιο εἶναι τὸ πρᾶγμα αὐτό, ἀλλὰ καὶ τὸ μεγαλεῖο τοῦ ἀξιώματος αὐτοῦ. Πρόσεξε λοιπὸν καὶ τὸ ἔπαθλο πόσο μεγάλο εἶναι. «Σ' ὅλα του τὰ ὑπάρχοντα αὐτὸν θὰ βάλῃ νοικοκύρη».

90. Ἀκόμη λοιπὸν θὰ μοῦ ἀμφισβητῆς, τὸ ὅτι σ' ἐξεγέλασα, ὄχι πρὸς τὸ καλό σου, ἀφοῦ πρόκειται νὰ γίνῃς ὁ διαχειριστὴς σ' ὅλα τὰ ὑπάρχοντα τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ κάνῃς αὐτά, ποὺ καὶ ὁ Πέτρος ἂν τᾶκανε, εἶπε, πὼς θὰ ἐπιτύχῃ νὰ ξεπεράσῃ καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους ἀποστόλους.

91. Γιατί τὸν ἐρώτησε — «Πέτρο, μ' ἀγαπᾷς περισσότερο ἀπ' αὐτούς;» Κι' ὅμως, θὰ μπορούσε βέβαια νὰ τοῦ εἰπῇ — «Ἄν μ' ἀγαπᾷς, νὰ ἐγκρατεύεσαι

στή νηστεία. Καὶ στὸ χαμοκοίμισμα. Καὶ στὶς συχνὲς ἀγρυπνίες. Νὰ προστατεύης τοὺς ἀδικουμένους. Νὰ γίνεσαι πατέρας στὰ ὄρφανά. Καὶ ν' ἀντικαθιστᾷς τὸν ἄνδρα τῆς στήν μητέρα των. Κι' ὅμως ὅλα αὐτὰ τὰ παρέλειψε. Καὶ τί εἶπε; — «Βόσκει τὰ πρόβατά μου».

II

92. Γιατί αὐτὰ μὲν ποὺ προανέφερα, θὰ μπορούσαν νὰ τὰ κάμουν εὐκόλα καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀπλοὺς ἀνθρώπους· κι' ὄχι ἄνδρες μονάχα, ἀλλὰ καὶ γυναῖκες. Ὅταν ὅμως πρέπει νὰ γίνῃ κανεὶς προϊστάμενος Ἐκκλησίας καὶ νὰ τοῦ ἐμπιστευθοῦν τὴν φροντίδα τόσων πολλῶν ψυχῶν, κάθε γυναῖκα μὲν πρέπει νὰ παραμερίσῃ ἔμπρὸς στὸ μέγεθος τῆς εὐθύνης αὐτῆς· ἀλλὰ καὶ οἱ περισσότεροὶ ἀπὸ τοὺς ἄνδρες.

93. Ἄς προβάλλωνται δὲ στή μέση ὅσοι σὲ μεγάλο βαθμὸ ὑπερτεροῦν ὅλους· καὶ ὅσοι εἶναι τόσον ἀνώτεροι ἀπὸ τοὺς ἄλλους ὡς πρὸς τὰ ψυχικὰ τους προτερήματα, ὅσον ὑπερτεροῦσεν ὁ Σαοὺλ ὡς πρὸς τὴ σωματικὴ του ἐπιβολὴν ὅλους τοὺς Ἑβραίους· καὶ μάλιστα καὶ κατὰ πολὺ περισσότερον.

94. Γιατί στὸ ζήτημα αὐτό, ἄς μὴ μοῦ ζητᾷ κανεὶς τὴ διαφορὰ μονάχα ὡς πρὸς τὸ ἀνάστημα, ἀλλὰ ὅση μεγάλη εἶναι ἡ ἀπόσταση ποὺ χωρίζει τοὺς λογικοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τᾶλογα ζῶα, τόση ἄς εἶναι καὶ ἡ ἀπόσταση μεταξὺ τοῦ ποιμένου καὶ τοῦ ποιμνίου του, γιὰ νὰ μὴν εἰπῶ καὶ κατὰ τι μεγαλύτερη ἀκόμη. Ἄλλωστε καὶ ὁ κίνδυνος εἶναι γιὰ πολὺ σπουδαιότερα πράγματα.

95. Γιατί αὐτὸν ποὺ ἔχασε πρόβατα, εἴτε γιὰ τὸ τ' ἄρπαξαν οἱ λύκοι, εἴτε γιὰ τὸ ἐπετέθησαν ληστές, εἴτε καὶ γιὰ τὸ ὑλάχε κάποια ἄλλη κακοτυχία, ὁ κύριος τοῦ ποιμνίου μπορεῖ καὶ νὰ τὸν συγχωρήσῃ κατὰ κάποιο τρόπο. Ἄν ὅμως καὶ ἀξιώσῃ νὰ τοῦ ἐπιβληθῇ ποινή, μόνο χρηματικὴ θάτανε ἡ τιμωρία του. Αὐτὸς ὅμως ποὺ τοῦ ἐμπιστεύθησαν ἀνθρώπους, τὸ λογικὸ δηλαδὴ ποίμνιο τοῦ Χριστοῦ, πρῶτα μὲν δὲν καταδικά-

ζεται σὲ χρήματα γιὰ τὸ χάσιμο τῶν προβάτων, ἀλλὰ στὸ χάσιμο τῆς ψυχῆς του.

96. Κι' ἔπειτα κι' ὁ ἀγῶνας του εἶναι πολὺ μεγαλύτερος καὶ δυσκολώτερος. Γιατὶ αὐτὸς δὲν κάνει μάχη μὲ λύκους· οὔτε καὶ φοβᾶται γιὰ ληστές· οὔτε καὶ παλεύει γιὰ ν' ἀποδιώξῃ κάποιαν ἐπιζωοτία ἀπὸ τὸ ποιμνίον του.

97. Ἄλλὰ μὲ ποιὸν πολεμᾷ; Καὶ μὲ ποιους δίνει μάχη; Ἄκουσε τὸ μακάριο Παῦλο ποὺ μᾶς λέγει. «Ἐμεῖς δὲν πολεμοῦμε πρὸς αἷμα καὶ πρὸς σάρκα· ἀλλὰ πρὸς τοὺς ἄρχοντες καὶ τοὺς ἐξουσιαστές καὶ πρὸς τοὺς κοσμοκράτορες τοῦ σκοταδιοῦ τῆς ἐποχῆς μας αὐτῆς· καὶ πρὸς τὰ πονηρὰ πνεύματα, ποὺ βρίσκονται κάτω ἀπὸ τὸν οὐρανόν» (Ἐφεσ. 6,12). Εἶδες τί φοβερὸ πληθὸς ἐχθρῶν; καὶ τί φάλαγγες ἄγριες, ποὺ δὲν εἶναι σιδηρόφρακτες, ἀλλὰ ἀντὶ γιὰ κάθε ἄλλη πανοπλία, τοὺς φθάνει ἢ πονηρὴ τους φύση;

98. Θέλεις νὰ δῆς κι' ἄλλο στρατόπεδο ἀνελέητο καὶ σκληρό, ποὺ κάνει καρτέρι ἐναντίον τοῦ ποιμνίου αὐτοῦ; Θὰ τὸ δῆς κι' αὐτὸ ἀπὸ τὴν ἴδια κορφή. Γιατὶ αὐτὸς ποὺ μᾶς μίλησε γιὰ τοὺς πρῶτους, ὁ ἴδιος μᾶς φανερώνει καὶ τοὺς ἐχθρούς, λέγοντας περίπου αὐτά. «Φανερὰ λοιπὸν εἶναι τὰ ἔργα τῆς σάρκας, ποὺ εἶναι τὰ ἐξῆς. Ἡ πορνεία δηλαδὴ· καὶ ἡ μοιχεία· καὶ ἡ βρωμιά καὶ ἡ ἀσέλγεια· καὶ ἡ εἰδωλολατρεία· καὶ τὰ φαρμακερὰ μάγια· καὶ οἱ ἐχθρες· καὶ οἱ ζηλοφθονίες· καὶ οἱ θυμοί· καὶ οἱ συμφεροντολογίες· καὶ οἱ συκοφαντίες· καὶ τὰ σούσουρα· καὶ οἱ ψευτοπερηφάνιες· καὶ τ' ἄλλοπρόσαλλα φερσίματα» κι' ἄλλα πολὺ περισσότερα ἀπὸ αὐτά. Γιατὶ δὲν τ' ἀράδιασεν ὅλα. Ἄλλ' ἀπ' αὐτά ποὺ εἶπε, μᾶς ἀφῆκε νὰ καταλάβωμε καὶ τ' ἄλλα.

99. Κι' ὅταν πρόκειται γιὰ βοσκὸ ἀλόγων ζώων, αὐτοὶ ποὺ θέλουν νὰ ἐξοντώσουν τὴν ἀγέλη, ὅταν ἰδοῦνε τὸ φύλακά τους νὰ τὸ βάζῃ στὰ πόδια, παρατοῦν τὴ μάχη τους μ' ἐκεῖνον καὶ ἱκανοποιοῦνται μὲ τὴν ἀρπαγὴν

τῶν ζωντανῶν. Στὴν περίστασιν ὅμως αὐτὴ κι' ἂν πάρουν ὀλόκληρο τὸ ποίμνιο, ὅμως καὶ τότε δὲν ξεκόβουν ἀπὸ τὸ βοσκό του, ἀλλὰ τοῦ ἐπιτίθενται πάλιν μὲ μεγαλύτερη βία· καὶ ἀποθρασύνονται πολὺ περισσότερο· καὶ δὲν σταματοῦν προτῆτερα, παρὰ ἕως ὅτου ἢ τὸν καταβάλουν ἐκεῖνον, ἢ νικηθοῦνε αὐτοί.

100. Κι' ἐπιπρόσθετα, οἱ μὲν ἀρρώστειες τῶν ζώων εἶναι φανερές· εἴτε καὶ πεῖνα εἶναι, εἴτε καὶ λοιμικὴ, εἴτε πληγὴ, ἢ κι' ὅ,τι δῆποτε ἄλλο εἶναι αὐτὸ πού τὰ βασανίζει. Κι' αὐτὸ δὲ τὸ πρᾶγμα συντελεῖ πάρα πολὺ στὸ νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὸ κάθετι πού τὰ ἐνοχλεῖ.

101. Ὑπάρχει ὅμως καὶ κάτι ἄλλο πολὺ μεγαλύτερο ἀπὸ αὐτό, πού κάνει γρήγορη τὴ λύση τῆς ἀρρώστιας ἐκείνης. Τί λοιπὸν εἶναι αὐτό; Τὸ ὅτι δηλαδὴ οἱ βοσκοί, μὲ μεγάλην ἐπιβολή, τὰ ἐξαναγκάζουν τὰ πρόβατα νὰ τὴ δέχωνται τὴ θεραπεία, ὅταν δὲν τὴν ἀνέχωνται θεληματικά. Γιατὶ εὐκόλο εἶναι καὶ νὰ τὰ δέσουν, ὅταν παρουσιασθῇ ἀνάγκη ἢ νὰ τὰ καυτηριάσουν ἢ καὶ νὰ τοὺς κάνουν κάποια τομῆ. Καὶ νὰ τὰ μανδρώσουν ἀρκετὸ καιρὸ, ὅταν εἶναι συμφέρον νὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Καὶ νὰ τοὺς δώσουν ἄλλην ἀντ' ἄλλης τροφῆ· καὶ νὰ τοὺς στερήσουν τὸ νερό. Καὶ γενικὰ τοὺς δίνουν μὲ μεγάλην εὐκολία τὸ κάθε τί πού ξέρουν ἀπὸ τὴν πείρα τους ὅτι συντελεῖ στὴν ἀποκατάστασι τῆς ὑγείας τους.

102. Τίς ἀρρώστιες ὅμως τῶν ἀνθρώπων, πρῶτα μὲν δὲν εἶναι στὸν καθένα εὐκόλο νὰ τίς διακρίνῃ. Γιατὶ κανεὶς δὲν ξέρει τὰ ἐνδόμυχα τοῦ ἀνθρώπου, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ πνεῦμα του, πού εἶναι θρονιασμένο στὰ βάθη του.

III

Πῶς λοιπὸν μπορεῖ νὰ δώσῃ κανεὶς τὸ κατάλληλο γιαιτρικὸ μιᾶς ἀρρώστιας, πού δὲν ξέρει τὴ φύση τῆς, καὶ πολλὰς φορές μάλιστα, ἐνῶ δὲν μπορεῖ μηδὲ νὰ διακρίνῃ κι' ἂν πραγματικὰ εἶναι κάποιος ἀρρωστος.

103. Κι' ὅταν ἐκδηλωθῇ φανερά, τότε ἢ δυσκολία πού τοῦ δίνει γίνεται ἀκόμη μεγαλύτερη. Γιατὶ δὲν

μποροῦμε νὰ γιατρεύωμε τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὴν ἴδια μεγάλην εὐκολία, μὲ ὅση γιατρεύει ὁ βοσκὸς τὰ πρόβατα. Γιατὶ κ' ἐδῶ παρουσιάζεται ἡ ἀνάγκη καὶ νὰ δέσης, καὶ ν' ἀπαγορεύσης τὴν τροφή, καὶ νὰ καυτηριάσης καὶ νὰ κόψῃς. Ἀλλὰ ἡ ἐξουσία τοῦ νὰ γίνῃ παραδεκτὴ ἢ θεραπεία, δὲν βρίσκεται στὸ χέρι αὐτουνοῦ ποὺ δίνει τὸ φάρμακο, ἀλλὰ βρίσκεται στὸν ἴδιο τὸν ἄρρωστο. Καὶ βέβαια τὸ ἤξερεν αὐτὸ ὁ θεῖος ἐκεῖνος ἀνθρώπος κ' ἔλεγε στοὺς Κορινθίους «ὄχι γιατί ἐμεῖς σᾶς κατεξουσιάζομε ὡς πρὸς τὴν πίστη σας· ἀλλὰ γιατί εἴμαστε συνεργοὶ στὴ χαρὰ σας».

104. Γιατὶ περισσότερο ἀπ' ὅλους τοὺς Χριστιανούς κατ' ἐξοχὴν δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μεταχειρίζονται βία, γιὰ νὰ διορθώσουν τὰ σφάλματα, ποὺ ἐξοκέλλουν. Ἀλλὰ οἱ μὲν δικαστὲς τῆς Πολιτείας, ὅταν πάρουν τοὺς κακούργους ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ νόμου, δείχνουν μεγάλην αὐστηρότητα καὶ τοὺς ἐμποδίζουν - καὶ παρὰ τὴ θελησὴ τους - νὰ κάνουν τὰ κέφια τους. Στὴν περίπτωσιν ὅμως αὐτὴν πρέπει τὸν τέτοιον νὰ τὸν κἀνῃ κανεὶς καλύτερον, ὄχι μὲ τὴ βία, ἀλλὰ ἀφοῦ τὸν πείσῃ μὲ τὴν λογικὴν.

105. Γιατί, οὔτε κι' ἀπὸ τοὺς νόμους μᾶς ἔχει παραχωρηθῆ τέτοια ἐξουσία, νὰ μποροῦμε νὰ ἐμποδίζωμε τοὺς ἁμαρτωλοὺς. Οὔτε, κι' ἂν μᾶς τὴν ἔδιναν, θὰ μπορούσαμε νὰ χρησιμοποιήσωμε τὴ δύναμή μας ἀποτελεσματικά. Γιατὶ ὁ Θεὸς δὲν βραβεύει αὐτοὺς ποὺ ἀπὸ ἀνάγκη ἀπέχουν ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, ἀλλ' αὐτοὺς ποὺ τὸ κάνουν τὸ πρᾶγμα αὐτὸ θεληματικά. Γι' αὐτὸ καὶ χρειάζεται πολὺ μεγάλη τέχνη, γιὰ νὰ πεισθοῦν μόνοι τους οἱ ἄρρωστοι νὰ ἐμπιστευθοῦν τοὺς ἑαυτοὺς τους στὴ θεραπεία ποὺ τοὺς προτείνουν οἱ ἱερεῖς. Κι' ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ καὶ νὰ τοὺς εὐγνωμονοῦν γιὰ τὴν γιατρεία τους.

106. Γιατί, ἂν τυχὸν κανένας κινηθῆ ἀπότομα τὴν ὥρα ποὺ τὸν δένουν (κι' εἶναι στὸ χέρι του νὰ τὸ κἀμῃ), τὸ κακὸ θὰ γίνῃ μεγαλύτερο. Κι' ἂν κατα-

ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΕΚΘΕΣΕΩΣ

**ΑΚΑΤΑΛΥΤΗ Η ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ
ΜΟΡΦΗ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΜΕ ΤΑ ΛΕΙΨΑΝΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΤΗΣ**

ΟΙ ΠΑΛΗΕΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΕΣ ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ

Ἡ Θεσσαλονίκη μᾶς καλεῖ καὶ πάλιν, ὅπως κάθε χρόνο τὴν ἐποχὴν αὐτὴν, νὰ συγκεντρώσουμε τὴν σκέψιν μας πρὸς αὐτὴν καὶ νὰ ἀφίσουμε τὴν ψυχὴ μας νὰ ἐπικοινωνήσῃ μὲ τὴν βυζαντινὴ καὶ τὴν ἑλληνοχριστιανικὴ τῆς ψυχῆ. Ἡ ἔναρξις τῆς διεθνοῦς ἐκθέσεώς της ἀποτελεῖ τὴν ἀφορμὴ καὶ τὴν εὐκαιρίαν εἰς ἓνα μεγάλο πλῆθος χριστιανικοῦ κόσμου ἑλληνικοῦ καὶ ξένου νὰ κάμῃ τὴν γνωριμίαν του καὶ μὲ τὴν μορφήν τῆς μακεδονικῆς αὐτῆς πρωτεύουσας καὶ νὰ ζήσῃ ὑπὸ μίαν ἀτμόσφαιραν ἀναδιδουσαν τὸ ἄρωμα μιᾶς θρησκευτικῆς καὶ ἐθνικῆς ἱστορίας, ἀκατάλυτη σὲ θρησκευτικὴ ἰδίως μορφή μέσα εἰς τὸν ἴλιγγον τοῦ οἰκοδομικοῦ ὄρασμοῦ καὶ τοῦ συγχρόνου μεταπολεμικοῦ πνεύματος τῆς προόδου. Ὁ Λευκὸς πύργος, τὰ παλιὰ κάστρα, τὰ πλακόστρωτα ἀνηφορικὰ τῆς σοκάκια καὶ τὰ ἐρειπωμένα παλιὰ μνημεῖα τῆς ξυπνοῦν εἰς τὴν σκέψιν ἓνα μεγάλο παρελθόν. Κι' ἀνάμεσα ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτὸν τοῦ παρελθόντος ποὺ συγκεντρώνει τὴν πνοὴ τῆς βυζαντινῆς ἐποχῆς μὲ τὸ πέρασμα τῆς τουρκικῆς κυριαρχίας, ἡ θρησκευτικὴ μορφή τῆς Θεσσαλονίκης ἀπλώνει ἓνα ὑποβλητικὸ μυστικισμό. Οἱ ἐκκλησίαι τῆς κρατοῦν τὰ πλήθη τῶν ἐπισκεπτῶν της σὲ μιὰ ἀνεπιτήδευτη ψυχικὴ ἀνάτασι. Ἡ κατάρρευσις τῆς εἰδωλολατρικῆς ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας κάτω ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς χριστιανικῆς βασιλείας καὶ κυριαρχίας μὲ τὸ πνεῦμα τῆς ἀνωτερότητος γίνεται ἀντιληπτὴ παντοῦ σχεδὸν εἰς τὴν μεγάλη αὐτὴν μακεδονικὴ ἑλληνικὴν πόλιν μὲ τὸ ὄνομα τοῦ υἱοῦ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Ὁ ἑλληνικὸς πολιτισμὸς εἶναι ἔκδηλος κάτω ἀπὸ τὴν πύλιν τῆς ρωμαϊκῆς κυριαρχίας καὶ τὸ χριστιανικὸν πνεῦμα διάχυτον ἐξάφανίζει τὴν ἀνάμνησιν ἔστω τῆς εἰδωλολατρίας ποὺ εἶχε ἐπικρατήσῃ εἰς μίαν

φρονέσῃ τὰ λόγια ποῦναι κοφτερὰ μὴν μαχαίρι, μὲ τὴν καταφρόνησίν του αὐτὴ προσθέτει κι' ἄλλη πληγὴ· κι' ἔτσι τὸ ζήτημα τῆς θεραπείας του γίνεται ἀφορμὴ νὰ κακοφορμίσῃ ἡ ἀρρώστια του. Γιατὶ δὲν ὑπάρχει κανεὶς ποὺ νὰ μπορῇ νὰ γιατρέψῃ μὲ τὴ βία αὐτὸν ποὺ δὲν τὸ θέλει.

ΘΕΟΔΟΣΗΣ Κ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

μακρὰν περίοδον. Ἡ Θεσσαλονίκη μὲ τὸν πολιοῦχον μυροβλήτην ἅγιόν της καὶ ἥρωϊκὸν στρατιώτην τοῦ Χριστοῦ, τὸν ἅγιον Δημήτριον, ὀρθώνεται πάντοτε εἰς τὴν σκέψιν καὶ τὴν ψυχὴν χιλιάδων ἐπισκεπτῶν της τὴν ἐποχὴν αὐτὴν, ὡς μία ἀπὸ τὰς μεγαλύτερας καὶ πλέον ἐπιβλητικὰς «ἀγίας πόλεις» τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανωσύνης.

Προσκύνημα ἱερὸν ἢ παλῆα καὶ ἤδη ἀνακαινισθεῖσα ἐκκλησία τοῦ μάρτυρος ἁγίου της, μὲ τὸν σωζόμενον τάφον του, ὅπου εὐρέθησαν ἀναδίδοντα μύρον εὐωδιάζον εἰς τὸ πέρασμα τῶσων αἰῶνων τὰ ἅγια λείψανα τοῦ μάρτυρος.

Οἱ προσκυνηταὶ τοῦ ναοῦ καὶ τοῦ ὑπογείου τάφου τοῦ μυροβλήτη ἁγίου—χιλιάδες τὴν ἐποχὴ αὐτὴν—προσφέρουν εὐλαβικὰ τὸν φόρον τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς τιμῆς πρὸς τὸν ἥρωα στρατιώτην τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Καὶ ἡ πραγματικότης, τὴν ὁποίαν ἀντικρῦζουν εἰς τὸ προσκύνημα τῆς ἐκκλησίας καὶ τοῦ τάφου μὲ τὴν εὐωδίαν ἀπὸ τὸ ἀκατάλυτον μύρον τοῦ στόματος καὶ τῆς ψυχῆς τοῦ ἁγίου, μπερδεύεται μὲ τὴν ἱστορίαν τῶν μαρτυρίων, τῶν διώξεων καὶ τοῦ αἵματος, ποῦ ἐπότισε καὶ ἐγίγανωσε τὸ πολύκλωνον δένδρον τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Καμμιά ἴσως χριστιανικὴ ἐκκλησία ὅπως τοῦ ἁγίου πολιοῦχου τῆς Θεσσαλονίκης δὲν δημιουργεῖ εἰς τὸν προσκυνητὴν καὶ τὸν ἐπισκέπτην τόσον ψυχικὸν κλονισμόν καὶ δὲν προκαλεῖ τόσον βαθὺ ἀνατριχιαστικὸν ῥίγος.

Ξαναζωντανεῖ ὀραματικὰ ὁ ἅγιος ἐπάνω στὸ ἄλογό του καὶ ἀπὸ τὸ βάθος τῆς κρύπτῃς, ὅπου τὰ λείψανα τοῦ ἁγίου, ὡσὰν νὰ ἀκούεται ἡ φωνὴ τοῦ νικητοῦ τοῦ ἀγῶνος Νέστορος, ἐπιτιθεμένου ἐναντίον τοῦ ἀητητήτου Λυαίου, μὲ τὴν κραυγὴν «Ὁ Θεὸς τοῦ Δημητρίου βοήθησόν μοι».

* * *

Ἡ Θεσσαλονίκη τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τῆς μεγάλης συρροῆς τοῦ ἑλληνικοῦ κόσμου ἀπὸ πάσης γωνιᾶς τῆς ἑλληνικῆς γῆς καὶ τοῦ ξένου χριστιανικοῦ ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀλλοδόξου αὐτοῦ κόσμου τῶν ἐπισκεπτῶν ἐπιδεικνύει ὅλο τὸ ἱστορικὸ της μεγαλεῖο—τὸ θρησκευτικὸ καὶ τὸ ἔθνικόν. Συνοφασμένος ὁ Χριστιανισμὸς μὲ τὸν ἑλληνικὸν ἔθνικισμόν ἐθαυματούργησε πάντοτε εἰς κάθε περίστασιν. Τὸ θαῦμα τοῦ ἐναγκαλισμοῦ αὐτοῦ τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ τῆς ἑλληνικῆς πατρίδος τὸ ἀπέδειξεν ἡ παρουσία τοῦ μυροβλήτη μάρτυρος καὶ πολιοῦχου ἁγίου ἔξω ἀπὸ τὰ κάστρα τῆς πολιορκημένης ἀπὸ τὰ ἑλληνικὰ στρατεύματα Θεσσαλονίκης. Καὶ ἡ παρουσία αὐτῆ ἐχαλύβδωσε τὸν ἥρωισμόν καὶ ἀποφασιστικότητα τῶν πολιορκητῶν καὶ ὠδήγησε αὐτοὺς πρὸς τὴν νίκην καὶ πρὸς

τὴν ἀπελευθέρωσίν τῆς ἀπὸ τοῦς ἄλλοθρήσκους δυνάστες καὶ κατακτητάς. Αὐτὴ ἡ ἱστορία μεταβάλλεται σὲ θεῖο δέος, τὸ ὁποῖον ἀγκαλιάζει τὶς χιλιάδες τῶν προσκυνητῶν τὴν ἐποχὴν αὐτὴν καὶ γίνεται ἕνας ψυχικὸς κόσμος συγκλονιστικὸς καὶ ἀφαντάστως ὠραῖος.

Αὐτὸ τὸ θεῖο δέος γίνεται καθοδηγητὴς τῶν εὐλαβῶν προσκυνητῶν τῆς ἐκκλησίας καὶ τοῦ τάφου τοῦ μυροβλήτη πολιούχου τῆς Θεσσαλονίκης καὶ πρὸς ἐπίσκεψιν ἐνὸς ἄλλου πλήθους ἐκκλησιῶν, ποὺ ἡ κάθε μιὰ ἔχει τὴν ἱστορίαν, τὴν ζωὴν τῆς, τὸν θρῦλον καὶ τὴν μορφήν τῆς. Καὶ μόνον οἱ ἐκκλησίες αὐτὲς μαρτυροῦν τὴν χριστιανικὴν καὶ ἑλληνικὴν μορφήν καὶ ψυχὴν τῆς μεγάλης μακεδονικῆς αὐτῆς πρωτευούσης.

* * *

Τὰ κύματα τῶν ἐπισκεπτῶν ξένων καὶ ἑλλήνων ποὺ κατακλύζουν τὶς ἡμέρες αὐτὲς τὴν Θεσσαλονικὴν κατακλύζουν καὶ τὶς ἐκκλησίες τῆς μὲ τὸ παρελθὸν καὶ τὴν βυζαντινὴν ἱστορίαν τους, ἀναβαίνουν πρὸς τὴν παλαιὰν καὶ ἱστορικὴν μονὴν τῶν Βλατάδων καὶ σχορπίζονται εἰς τὰ διάφορα σημεῖα τῆς χριστιανικῆς αὐτῆς πόλεως, ὅπου διασώζονται οἱ διάφορες ἀπὸ τῆς βυζαντινῆς ἐποχῆς ἐκκλησίες τῆς. Ὁ μέγας καθεδρικὸς σήμερον ναὸς τῆς ἁγίας Σοφίας, ποὺ διετήρησε τὴν χριστιανικὴν τοῦ ἀτμόσφαιραν καὶ καθ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς λατρείας τῶν μουσουλμάνων κατακτητῶν εἰς τὸν Ἄλλάχ καὶ τὸν Προφῆτην του κάτω ἀπὸ τοῦς θόλους του, ἡ Παναγία ἡ Δεξιὰ καὶ ἡ Παναγία τῶν Χαλκίων καὶ ἡ Γοργοεπήκοος Θεομήτωρ καὶ ἕνα ἄλλο πλῆθος ἐκκλησιῶν ποὺ ἐκτίσθησαν ἀπὸ τοῦς πρώτους χρόνους τῆς βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας συνθέτουν παραστατικὴν καὶ ὑποβλητικὴν ἀπὸ πάσης πλευρᾶς τὴν εἰκόνα τῆς βυζαντινῆς καὶ χριστιανικῆς μακεδονικῆς ἑλληνικῆς μεγαλοπόλεως. Καὶ ἡ εἰκόνα αὐτὴ προκαλεῖ μιὰν ἀπὸ τὶς πλέον βαθιεῖς καὶ συναρπαστικὰς ἐντυπώσεις μέσα εἰς τὸ σύνολον τῶν ἐντυπώσεων ἀπὸ τὴν ὅλη ἄλλη σύγχρονον μορφήν τῆς Θεσσαλονίκης, καθὼς ἐξελίσσεται ἀπὸ οἰκοδομικῆς, ἐμπορικῆς καὶ κοινωνικῆς πλευρᾶς.

Ἡ θρησκευτικὴ χριστιανικὴ μορφή τῆς ἀποτελεῖ, μὲ τὰ σωζόμενα βυζαντινὰ μνημεῖα τῆς, ὅπως ὁ Λευκὸς Πύργος, τὴν ἀτμόσφαιραν μέσα εἰς τὴν ὁποίαν κινεῖται καὶ ἀναπτύσσεται ἡ σύγχρονη πόλις. Ἄγρυπνος φρουρὸς τῆς πάντοτε ὁ πολιοῦχος μυροβλήτης ἅγιος. Καὶ ἀκατάλυτος ὁ σεβασμὸς καὶ ἡ πίστις πρὸς τὸν φρουρόν, αὐτὸν τὸν μαρτυρικὸν στρατιώτην τοῦ Χριστοῦ.

ΒΑΣ. ΗΛΙΑΔΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ
ΕΙΣ ΤΑ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ
ΤΩΝ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1957

Κυριακή 15 Σεπτεμβρίου (μετά την "Υψωσιν)

(Γαλάτ. 6' 16 - 20)

*«Χριστῷ συνεσταύρωμαι· ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ,
ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός». (Στίχ. 20).*

*[Μὲ τὸν Χριστὸ ἔχω σταυρωθῆ μαζί· καὶ δὲν
ζῶ πιά ἐγώ, ἀλλὰ ὁ Χριστός ζῆ σὲ μένα.]*

Ὅπου ὁ Παῦλος γράφει γιὰ τὸν Σταυρὸ τοῦ Κυρίου, ἀδελφοί, τὰ λόγια του δὲν τὰ σκιάζει ἡ λύπη οὔτε τὸ πένθος, ἀλλὰ ἔχουν μέσα τους κάτι τὸ εὐφρόσυνο, εἶναι γεμᾶτα καύχησι καὶ χαρὰ καὶ θρίαμβο. Ἔτσι κι' ἐδῶ, μιλῶντας γιὰ τὴ σταύρωσι κάθε πιστοῦ μαζί με τὸν Κύριο, δὲν ἀναφέρει τὸν θάνατο, ἀλλὰ τὴ ζωὴ. Αὐτὴ εἶναι ὁ καρπὸς τοῦ Σταυροῦ, τὸ μεγάλο του ἀποτέλεσμα. «Εἶμαι - λέγει - σταυρωμένος μαζί με τὸν Χριστό. Καὶ δὲν ζῶ πιά ἐγώ, ὁ παλαιὸς ἄνθρωπος, ὁ ἄνθρωπος ὁ γήϊνος, ὁ ἄνθρωπος τῆς ἁμαρτίας. Ἀλλὰ ζῆ σὲ μένα ὁ Χριστός, ὁ καινούργιος ἄνθρωπος, ὁ οὐράνιος ἄνθρωπος, ὁ ἄνθρωπος ποὺ νίκησε τὴν ἁμαρτία καὶ τὴ συνέπειά της, τὸν θάνατο.

Κι' ἡ Ἐκκλησία, πιστὴ στὰ διδάγματα καὶ στοὺς τόνους τῆς Γραφῆς, ἔτσι ἀκριβῶς αισθάνεται ἀνέκαθεν τὸ Πάθος τοῦ Κυρίου καὶ τὴ συμμετοχὴ μας σ' αὐτό. Γιὰ κάθε ὀρθόδοξη διάνοια καὶ καρδιά, ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ, - ποὺ γιορτάσαμε χθὲς τὴν ἔνδοξη ὕψωσί του - εἶναι σύμβολο δόξης, πηγὴ χαρᾶς καὶ νίκης, πρόξενος τῆς ἀθανασίας.

Ὁ ὑπέρτατος σπασμὸς καυχήσεως καὶ χαρᾶς γιὰ τὸν Σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ βρῖσκεται σὲ κάποια ἄλλα λόγια τοῦ Παύλου, ποὺ εἶναι σήμερα εὐκαιρία νὰ τὰ θυμηθοῦμε κοντὰ σὲ ὅσα ἀκούσαμε στὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα. «Ἡμεῖς - γράφει ὁ μακάριος ἀπόστολος στοὺς Κορινθίους - κηρύσσομεν Χριστὸν ἑσταυρωμένον, Ἰουδαίοις μὲν σκάνδαλον, Ἕλλησι δὲ μαρτίαν, αὐτοῖς δὲ τοῖς κλητοῖς, Θεοῦ δύναμιν καὶ Θεοῦ σοφίαν». Κι' ἄλλοῦ ἐπίσης βεβαιώνει, ὅτι γιὰ τίποτε ἄλλο δὲν νοιώθει τὴν ἀνάγκη νὰ καυχῆθῃ, ὅσο γιὰ τὸν Σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ.

Ἀκολουθῶντας τὰ ἴχνη αὐτῶν τῶν διαβεβαιώσεων τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ποὺ περιέχονται στίς ἐπιστολὰς τοῦ Παύλου, οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, καθὼς κι' ἡ ὕμνωδία της μιλοῦν μ' αὐτὸν τὸν χαρωπὸ καὶ διθυραμβικὸ τρόπο γιὰ τὸ ἱκρίωμα, πάνω στὸ

ὁποῖο ἐξέπνευσε ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Ἔτσι, ὁ ἱερός Χρυσόστομος ἀναφωνεῖ κάπου: «Τώρα πού σᾶς μιῶ γιὰ τὸν Σταυρὸ, αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ ἐνδύσω στὰ ὀλόλευκα τὸν λόγο μου». Ὁ ἴδιος πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως κι' ἄλλοι πρὶν καὶ μετὰ ἀπ' αὐτὸν, ἀποκαλεῖ ἐπίσης τὸν Σταυρὸ τρόπαιο, δηλαδή σύμβολο νίκης. Τὸ ἴδιο πάλι κάνει κι' ἡ ὑμνωδία τῆς Ἐκκλησίας μας, πού ἀποκαλεῖ τὸν Σταυρὸ «ὄπλον κατὰ τοῦ διαβόλου», «ἀήτητον τρόπαιον», «ἐγκαλλώπισμα τῆς Ἐκκλησίας», «ζωὴν καὶ ἀνάστασιν» κι' ἄλλα πολλὰ παρόμοια.

Ὁ Σταυρὸς, ἀδελφοί μου, γιὰ μᾶς τοὺς ὀρθοδόξους χριστιανούς, δὲν εἶναι τὸ ἀτιμωτικὸ ὄργανο θανάτου, ἀλλὰ τὸ ὄπλο, μὲ τὸ ὁποῖο ὁ νικητὴς τοῦ θανάτου, ὁ Ἰησοῦς, συνέτριψε «τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου». Εἶναι τὸ σημεῖο τῆς σοφίας καὶ τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ, ὅπως γράφει ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν, γιὰτὶ μὲ τὸν σταυρικὸ θάνατο τοῦ Ἰησοῦ καὶ τὴν ἐπακολουθήσασα ἀνάστασί του ἀποδείχθηκε ἡ ἰσχὺς κι' ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ ἀπέναντι τῆς ἁμαρτίας.

Μ' αὐτὸ τὸ χαρούμενο αἶσθημα ἡ Ἐκκλησία προβάλλει σὲ προσκύνῃσι τὸν τίμιον Σταυρὸ δυὸ φορές τὸν χρόνον, σὲ εἰδικὰ ἀφιερωμένες ἑορτές, τὴ μία στὰ μέσα τῆς ἀγίας καὶ μεγάλης Τεσσαρακοστῆς—τὴν Κυριακὴ τῆς Σταυροπροσκυνήσεως—καὶ τὴν ἄλλη στὴν ἑορτὴ τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Τὴν αἰσθησι αὐτῆ, ὅτι ὁ Σταυρὸς δὲν εἶναι αἰτία πένθους, ἀλλὰ χαρᾶς κι' ὅτι τὸ ξύλο αὐτὸ πάνω καὶ πρὶν ἀπὸ κάθε τι ἄλλο φανερώνει τὴ βασιλικὴ δόξα τοῦ Χριστοῦ, σὰν κραταῖο σκῆπτρο του, τὴν ἐκφράζει καὶ μιὰ πολὺ ἀρχαία παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας μας. Σύμφωνανα, λοιπὸν μ' αὐτὴ τὴν παράδοσι, ὅταν ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ θὰ ξανάρθῃ γιὰ δευτέρη φορὰ στὸν κόσμον, ὄχι πλέον σὰν ταπεινὸς ἄνθρωπος ὅπως πρῶτα, ἀλλὰ ὡς βασιλεὺς γιὰ νὰ κρίνῃ ζῶντας καὶ νεκρούς, θὰ κρατᾷ στὸ χέρι του ὡς σύμβολο τῆς παντοδυνάμου ἐξουσίας του καὶ τοῦ βασιλικοῦ του μεγαλείου τὸν Τίμιον Σταυρὸ.

Ἡ Ὑψώσις τοῦ Σταυροῦ, πού γιορτάσαμε σὲ ἀνάμνησι τῆς εὐρέσεώς του ἀπὸ τὴν ἀγία Ἑλλένη, εἶναι μιὰ πανηγυρικὴ κι' ἐπίσημη ἐπιβεβαίωσις αὐτῆς τῆς αἰσθήσεως, πού ἔχει ἡ Ἐκκλησία γιὰ τὸν Σταυρὸ.

Ἡ πανέντιμος αὐτῆ ἑορτὴ εἶναι ἓνα εἶδος ἐπισήμου ἐκθέσεως τοῦ Σταυροῦ μπροστὰ στὴ χριστιανικὴ οἰκουμένη. Εἶναι ἡ ἐπίδειξις τοῦ ἀκαταμαχῆτου ὄπλου, τοῦ νοητοῦ κλειδιοῦ, μὲ τὸ ὁποῖο ἀνοίχθηκε ὁ Παράδεισος, τοῦ πιδὸ ἀκριβοῦ κειμηλίου ἀπ' ὅσα διαθέτει στὰ βάθη τῆς ἡ χριστιανικῆς ψυχῆ.

Εἴθε ἡ χάρις τοῦ Σταυροῦ νὰ μᾶς περιβάλλῃ ὅλους. Ἀμήν.

Κυριακή 22 Σεπτεμβρίου (ΙΕ')
(Β' Κορινθ. δ' 6 - 15)

«*Αεί ... εις θάνατον παραδιδόμεθα
διὰ Ἰησοῦν*». (Στίχ. 11).

[*Πάντοτε ... στὸν θάνατο παραδιδό-
μαστε γιὰ τὸν Ἰησοῦν*].

Αὐτὴ τὴ διαβεβαίωσι, ἀδελφοί, τὴν κάνει ὁ Παῦλος μιλῶντας ὄχι μονάχα διὰ τὸν ἑαυτό του, ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς ἀποστόλους πρὸς τοὺς Κορινθίους. «*Ἐμεῖς οἱ ἀπόστολοι - γράφει- εἴμαστε ἀδιάκοπα παραδομένοι στὸν θάνατο*». Θυσιάζομε κάθε προσωπικὸ θέλημα, κάθε δική μας χαρά, χάριν τοῦ Ἰησοῦ, στὸν ὅποιον ὀλοτέλα ἀνήκουμε, γιὰ τὸ ἔργο τοῦ ὁποίου προσφέρουμε τὰ πάντα. Δὲν σᾶς μιλῶ γιὰ τὸν ἄλλον ἐκεῖνο θάνατο, ποῦ θέτει τέρμα στὸν ἐπίγειο βίο. Ἐκεῖνος εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς ἀναπαύσεως, τὸ τέλος τῶν θλίψεων, ἡ πύλη τῆς δόξης. Σᾶς μιλῶ γιὰ τὸν καθημερινὸ θάνατο, στὸν ὅποιο παραδίδομε τὰ σώματά μας, κακουχούμενοι, θλιβόμενοι, δοκιμάζοντας μυρίους πειρασμούς χάριν τοῦ Ἰησοῦ.

Αὐτὰ λέγει ὁ πρύτανις τῶν Ἀποστόλων, ὁ φυτευτῆς τῶν Ἐκκλησιῶν, ὁ μεγάλος διαδόχης τοῦ Εὐαγγελίου, ὁ ἀφθαστος Παῦλος, προβάλλοντας στὰ μάτια τῶν Κορινθίων χριστιανῶν τὰ ὅσα πάθαιναν νύχτα καὶ μέρα οἱ Ἀπόστολοι, γιὰ νὰ μένουν πιστοὶ στὸ θέλημα τοῦ Κυρίου καὶ διὰ νὰ μεταδίνουν τὸ φῶς τῆς διδαχῆς του παντοῦ τῆς οἰκουμένης.

Ἄλλὰ μιὰ τέτοια διαβεβαίωσις, εἶναι ἄραγε, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἓνα πρᾶγμα ποῦ μονάχα ἀποστολικά χεῖλη μποροῦν νὰ τὸ ποῦν; Ἡ - σὲ μικρότερο βέβαια βαθμὸ - εἶναι κι' ἓνα πρᾶγμα ποῦ ἀνταποκρίνεται στὸν βίο κάθε ἀληθινοῦ χριστιανοῦ;

Ἐνας ἀρχαῖος διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Τερτυλλιανός, ἔγραψε γιὰ τοὺς χριστιανούς αὐτὰ τὰ φοβερὰ, πλὴν ἀληθινώτατα λόγια: «*Οἱ χριστιανοὶ εἶναι ἓνα γένος ἀνθρώπων ἀδιάκοπα μελλοθανάτων*». Τί σημαίνει αὐτὸς ὁ ὀρισμὸς ὁ τόσο πρωτότυπος, ἀλλὰ καὶ τόσο βασισμένους στὴ Γραφὴ καὶ στὰ ὅσα μαρτυρεῖ ἡ χριστιανικὴ πεῖρα;

Ἢ Ὅτι καθένas ποῦ πιστεύει βαθεῖα στὸν Χριστό, καθένas ποῦ ἔχει δοθῆ ὀλόψυχα στὸν Κύριο, ἔχει ξεγραμμένη κάθε ἀπαίτησι τοῦ ἐγῶ, καταπατεῖ καὶ σφαγιάζει σὲ κάθε περιστάσι τὸ δικό του θέλημα κι' εἶναι πάντα ἔτοιμος ἀκόμα καὶ τὴ ζωὴ του ὀλόκληρη νὰ προσφέρῃ πρὸς χάριν τοῦ Ἰησοῦ. Τί ἄλλο, λοιπόν, ἀπὸ ἓνα διαρκῆ μελλοθάνατο εἶναι ἓνας τέτοιος ἄνθρωπος; Τί ἄλλο εἶναι ἀπ'

ὅ,τι ἦταν κι' ὁ Παῦλος, αὐτὸς ὁ οὐρανομήκης ὑπερακοντιστὴς τῆς χριστιανικῆς ζωῆς, ἓνας τέτοιος ὁπαδὸς κι' ἀκόλουθος τοῦ Ἰησοῦ; Καὶ πῶς, λοιπόν, νὰ μὴ ταιριάζουν καὶ νὰ μὴ ἀνήκουν σὲ κάθε ἀληθινὰ χριστιανικὴ γλῶσσα τὰ ἀποστολικὰ λόγια ποὺ ἀναφέραμε; «Ἄ.Αι...εἰς θάνατον παραδιδόμεθα διὰ Ἰησοῦν».

Διὰ τὸν Ἰησοῦν... Δὲν εἶναι ἄσκοπη καὶ ματαία ἡ νέκρωσις, στὴν ὁποία παραδίδεται ὁ πιστός. Δὲν εἶναι χωρὶς ὑψηλὸ κι' ὠραῖο κίνητρο οἱ θυσίαι του καὶ χωρὶς ἀνταμοιβή. Εἶναι ἓνας θάνατος, ποὺ τὸν ἐμπνέει ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ. Ἐνας θάνατος, ποὺ δὲν βυθίζει στὴν ἀπώλεια, ἀλλὰ ὀδηγεῖ στὴν αἰωνία ζωὴ καὶ βγάζει στὴ δόξα καὶ τὴ χαρὰ.

Διὰ τὸν Ἰησοῦν... Οἱ στρατιῶτες ἐνὸς λατρευτοῦ καὶ ἀηττήτου βασιλέως ἀψηφοῦν τὶς στερήσεις καὶ ρίχνονται στὸν κίνδυνο χωρὶς δισταγμούς, γιατί ξέρουν ὅτι ἡ νίκη τοὺς περιμένει. Πρὸς χάριν ἐνὸς τέτοιου βασιλέως εἶναι πρόθυμοι νὰ δώσουν τὰ πάντα, γιατί ἡ ἀγάπη κι' ἡ πίστις τοὺς σ' αὐτὸν εἶναι ἀπεριόριστες.

Κάθε μέρα, ὁ χριστιανὸς καλεῖται νὰ δεῖξη στὰ πράγματα ἂν ἀγαπᾷ κι' ἂν πιστεῦῃ ἔτσι τὸν Χριστό. Γιὰ νὰ βαδίξῃ κανεὶς πάντα στὸ δρόμο, ποὺ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ χάραξε, εἶναι ἀνάγκη νὰ μὴ κἀνῃ ὑποχωρήσεις στὰ καλέσματα ποὺ τοῦ ἀπευθύνουν ἀπὸ παντοῦ ὁ κόσμος, ἡ σάρκα κι' ὁ διάβολος. Εἶναι ἀνάγκη νὰ θανατώνῃ τὶς ὁρμές τῆς σαρκός, νὰ συντρίβῃ τὰ σκιρτήματα τοῦ ἐγώ, νὰ παραιτῆται ἀπὸ ἀπολαύσεις, νὰ γίνεταὶ σὰν νεκρὸς ἀπέναντι στοὺς ψιθύρους τοῦ πονηροῦ πνεύματος.

Ἄλλὰ τί συμβαίνει τότε; Τὸ φώναξε ὁ Παῦλος σήμερα. Τότε, λέγει, ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ φανερώνεταὶ στὴ θνητὴ μας σάρκα. Τότε τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ κυριαρχεῖ μέσα μας κι' εἴμαστε ἤδη, ἀπὸ ἐδῶ καὶ κάτω, μέτοχοι τῆς αἰωνίου ζωῆς.

Παραδιδόμαστε, ναί, στὸν θάνατο. Ἄλλὰ μονάχα ὡς παλαιὸς ἄνθρωπος. Ζοῦμε ὅμως ὡς καινούργιος ἄνθρωπος, ἔχοντας μέσα μας τὴ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ.

Ἄς φροντίσουμε, ἀδελφοί, ἄσσοι ὅς ἰσὺς ἡμῶν λιποτακτούσαμε ἀπὸ τῆ σημαία τοῦ Κυρίου, νὰ φέρουμε τὸν βίον μας στὴ μάνδρα τῆς ἀποστολικῆς διαβεβαιώσεως. Ἄς πολιτευώμαστε ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέρα μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε καμμιά θυσία νὰ μὴ παραμερίζουμε, προκειμένου νὰ φανοῦμε πιστοὶ στὸ θέλημα τοῦ Κυρίου. Κι' ἔτσι νὰ ταιριάζουν καὶ στὰ δικὰ μας χεῖλη τὰ ἀποστολικὰ λόγια, τὰ λόγια αὐτὰ ποὺ ἀνήκουν σ' ὅλους τοὺς ἀληθινὸς φίλους κι' ὑπηκόους τοῦ Χριστοῦ: «Ἄ.Αι...εἰς θάνατον παραδιδόμεθα διὰ Ἰησοῦν».

Κυριακή 29 Σεπτεμβρίου (ΙΣΤ')
(Β' Κορινθ. στ' 1-10)

«Ὡς λυπούμενοι, αἰεὶ δὲ χαίροντες...» (Στίχ. 10).

[Σὰν νὰ λυπώμαστε, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα πάντοτε χαίρομεν...].

«Ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ θλίψιν ἔχετε», προεῖπε ρητὰ ὁ Κύριος, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, σὲ ὅλους ὅσοι ἐπρόκειτο νὰ τὸν ἀκολουθήσουν, ἀποσπῶντας τὸν ἑαυτὸ τους ἀπὸ τὰ πλανερὰ μονοπάτια τῆς ἀμαρτίας καὶ βαδίζοντας πάντα στὸ ἅγιο θέλημά του.

Τὸ νὰ με ἀκολουθῆτε, εἰδοποιεῖ ὁ Ἰησοῦς, δὲν σημαίνει ἀναπαιτικὸ καὶ στρωμένον με ρόδα δρόμο. Ὁ δρόμος ὁ δικός μου εἶναι στενός καὶ σπαρμένος με λογῆς - λογῆς θλίψεις, πού θὰ βάλῃ μπροστά σας ὁ κόσμος, γιατί θὰ σᾶς μισῇ καὶ θὰ σᾶς ἀντιστρατεύεται ὅπως ἀκριβῶς ἔκαμε καὶ σὲ μένα.

«Ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ θλίψιν ἔχετε...». Κι' ὁ Παῦλος, πού γνώρισε ὅσο κανένας ἄλλος σὲ ποικιλία καὶ σὲ ἔντασι αὐτὲς τὶς θλίψεις, ζωγραφίζοντας σήμερα με ὠραῖες ἀντιθέσεις τοὺς χριστιανούς, ἀναφέρεται καὶ στὶς θλίψεις, πού τοὺς δίνει ὁ κόσμος. Οἱ χριστιανοὶ - λέγει - φαίνονται νὰ πεθαίνουν κι' ὅμως αὐτοὶ μονάχα ζοῦν ἀληθινά, φαίνονται νὰ εἶναι στερημένοι ἀπὸ τὰ ἐπίγεια ἀγαθὰ κι' ὅμως εἶναι οἱ μόνοι πραγματικοὶ πλούσιοι, φαίνονται νὰ λυποῦνται κι' ὡστόσο πάντοτε ἔχουν μέσα τους χαρὰ.

«Ὡς λυπούμενοι, αἰεὶ δὲ χαίροντες...». Ὅποιος τοὺς βλέπει με τὰ μάτια τῆς ἀπιστίας καὶ τῆς ὑλοφροσύνης, τοὺς οἰκτίρει. Εἶναι γι' αὐτὸν οἱ ἄνθρωποι τοῦ πόνου, τῶν στερήσεων, τῶν θυσιῶν χωρὶς ἀντάλλαγμα πάνω στὴ γῆ. Μοιάζουν σὰν τοὺς τυφλοὺς, πού περνοῦν μέσα ἀπὸ μιὰ μεγάλη ἀγορά, ὅπου εἶναι σωρευμένες ἀμύθητεςπραμμάτειες καὶ δὲν στέκονται νὰ τὶς ἀποθαυμάσουν καὶ νὰ πάρουν κάτι ἀπ' αὐτὲς. Μοιάζουν σὰν τοὺς ἀρρώστους, πού δὲν ἔχουν ὄρεξι κι' ἀφήνουν ἄγγιχτα μπροστά τους ἐξάίσια φαγητά. Μοιάζουν σὰν τοὺς ταξιδευτὰς, πού παρατοῦν τὴν ὁδο καὶ χάνονται μέσα στὴν ἀτελείωτη ἔρημο.

Ἔτσι φαίνονται στὰ μάτια τοῦ κόσμου οἱ ἀκόλουθοι τοῦ Ἰησοῦ. Ἀντὶ νὰ δρέπουν τὶς χαρὲς, πού βρίσκονται πλάι τους, πού δὲν θὰ χρειάζοταν παρὰ νὰ ἀπλώσουν τὸ χέρι καὶ νὰ τὶς κάνουν δικές τους, διαλέγουν τὶς λύπες. Ὡς λυπούμενοι...

Ὅποιος δὲν κυνηγᾷ τὸ χρυσάφι, τὰ μαλθακὰ ἐνδύματα, τὰ καλλιμάρμαρα μέγαλα. Ὅποιος δὲν παραδίνεται στὶς σαρκικὲς ἀπολαύσεις. Ὅποιος ἀγαπᾷ τὸν ἐχθρό του. Ὅποιος, ὅπως λέγει ὁ μακάριος Παῦλος στὴν ἀρχὴ τῆς σημερινῆς περικοπῆς, ζῆ μέσα σὲ

ανάγκες και στενοχωρίες, σὲ πληγὲς καὶ φυλακὲς, σὲ ἀκαταστασίες καὶ κόπους, σὲ ἀγρυπνίες καὶ νηστείες χάριν τοῦ Ἰησοῦ, εἶναι ἓνας λυπούμενος, ἓνας ἄνθρωπος τῆς λύπης.

Ἄλλὰ, πραγματικά, εἶναι λυπούμενοι οἱ χριστιανοί; Ὅχι, ἀποκρίνεται ὁ θεῖος Παῦλος. Εἶναι ὡς λυπούμενοι. Φαίνονται ἀπλῶς λυπούμενοι. Καὶ στὴν πραγματικότητα τί εἶναι; Εἶναι ἀεὶ χαίροντες, εἶναι οἱ μακάριοι, ποὺ κατέχουν τὴν ἀληθινὴν χαρὰ, μιὰ χαρὰ χωρὶς διαλειμματα, ἀδιάκοπη. Ἄει δὲ χαίροντες.

Ποιὰ εἶναι αὐτὴ ἡ χαρὰ; Εἶναι ἡ χαρὰ τοῦ Χριστοῦ, ποὺ εἶπε στοὺς μαθητὰς του καὶ μέσα ἀπ' αὐτοὺς λέγει σὲ ἄλλους τοὺς δικούς του, ὅπως ἀναφέρει τὸ κατὰ Ἰωάννην ἅγιο Εὐαγγέλιο: «Ἡ χαρὰ ἡ δική μου θὰ μείνῃ σὲ σὰς καὶ ἡ χαρὰ ποὺ διψᾶτε θὰ θὰ σὰς δοθῇ δλόκληρη». Κι' ἄλλοῦ, στὸ ἴδιο Εὐαγγέλιο: «Τὴ χαρὰ σας κανεὶς δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τὴ σηκώσῃ ἀπὸ μέσα σας».

Δὲν εἶναι ἡ χαρὰ τοῦ Ἰησοῦ σὰν τὶς χαρὲς τοῦ κόσμου. Ἐκεῖνες διαβαίνουν, αὐτὴ μένει. Ἐκεῖνες εἶναι ἐπίγειες, αὐτὴ οὐράνια. Ἐκεῖνες ἀφήνουν πίσω τους τὸ θάνατο, αὐτὴ εἶναι ἀθάνατη.

Οἱ ἐπίγειες χαρὲς, οἱ χαρὲς ποὺ προσφέρει ὁ κόσμος, εἶναι ρηχὲς, ψεύτικες, ἀκριβὰ πληρωμένες πρὶν ἀποκτηθοῦν κι' ἀφοῦ ἀποκτηθοῦν. Ἡ χαρὰ τοῦ Χριστοῦ, ἀπεναντίας, εἶναι βαθειὰ, ἀληθινὴ, δωρεὰν δοσμένη.

Δωρεάν; Ἄλλὰ θὰ ἐρωτήσῃς: Γιὰ νὰ ἔχῃ κανεὶς αὐτὴ τὴ χαρὰ, δὲν εἶναι ἀπαραίτητο νὰ θλίβεται στὸν κόσμο αὐτόν; Δὲν τὸ εἶπε ὁ ἴδιος ὁ Κύριος; Κι' οἱ θλίψεις δὲν εἶναι κάτι ποὺ δίνει ὁ ἄνθρωπος στὸν Θεό; Δὲν πληρώνουμε μ' αὐτὲς τὴν ἀγάπη του, ὅταν τὶς δεχώμαστε πρὸς χάριν τοῦ ἁγίου του ὀνόματος;

Ἄλλὰ ἐδῶ ἀκριβῶς εἶναι τὸ μεγαλεῖο τῆς χαρᾶς τοῦ Χριστοῦ. Ὅτι δηλαδὴ ὄχι μονάχα δὲν τὴν ἀγγίζουσιν οἱ θλίψεις, ἀλλὰ μεταβάλλει καὶ τὶς θλίψεις σὲ χαρὰ. Τὸ νὰ πάσχῃ κανεὶς γιὰ τὸν Θεό, δὲν εἶναι παρὰ ἡ μεγαλύτερη δωρεὰ τοῦ Θεοῦ, γιὰ αὐτὰ ἀκριβῶς τὰ παθήματα εἶναι πηγὴ χαρᾶς. Πόσο γλυκὰ, πόσο χαροποιὰ στὸ βάθος τους εἶναι τὰ δάκρυα ποὺ χύνει κανεὶς, ὅταν ὑποφέρῃ γιὰ τὸν ἀγαπημένο μας Κύριο! Πόσο μακάριο εἶναι ὅταν διώκεται, βασανίζεται, στερεῖται, ἀκαταστατῆ κανεὶς γιὰ τὸν Ἰησοῦν!

Ὁ κόσμος προσπαθεῖ νὰ ἀφαιρέσῃ τὴν χαρὰ ἀπὸ τὸν χριστιανό, ἀλλὰ δὲν κατορθώνει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ τοῦ βαθιάνη καὶ νὰ τοῦ αὐξάνῃ τὴν χαρὰ. Οἱ θλίψεις, ποὺ ὑποφέρει ὁ πιστὸς γιὰ τὸν Κύριο, εἶναι χαροποιές, γιὰ τί τίποτε ἄλλο σὰν αὐτὲς δὲν κάνει πρὸς βέβαιη τὴν παρουσία τοῦ Κυρίου μέσα μας. Γι' αὐτὸ κι' ὁ θεῖος Χρυσόστομος, μιλῶντας γιὰ τὰ ὅσα ὑπέφερε ὁ Παῦλος χάριν τοῦ Χριστοῦ, ἔλεγε: «Γιὰ τὸν Παῦλο ἦταν πολυτιμώτερες κι' ἀπὸ βασιλικὸ διάδημα οἱ ἀλυσσίδες ποὺ φοροῦσε. Καὶ τὸ δεσμω-

τήριο, ὅπου βρισκόταν φυλακισμένος, ἦταν ὅ,τι κι' ὁ ἴδιος ὁ παράδεισος. Γιατί ἤξερε πὼς μέσα ἐκεῖ, ὅπου ὑπέφερε γιὰ τὸν Χριστό, ἦταν παρὼν ὁ Χριστός».

Εἶναι, λοιπόν, πραγματικά, ἀδελφοί, οἱ χριστιανοὶ οἱ μόνοι χαίροντες ἀληθινὰ σ' αὐτὸν τὸν κόσμο.

Κυριακὴ 6 Ὀκτωβρίου (ΙΖ)

(Β' Κορινθ. στ' 16 - ζ' 1)

«Ἐπιτελοῦντες ἀγιοσύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ...» (ζ' στίχ. 1).

[Κάνοντας τὸν ἐαυτό σας ἅγιο μέσα στὸν φόβο τοῦ Θεοῦ...].

Τί ἀκριβῶς, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, εἶναι ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ, πού ὁ καθένας ξέρει ὅτι πρέπει νὰ ὑπάρχη σὲ κάθε χριστιανικὴ καρδιά; Τί εἶναι ὁ φόβος αὐτός, πού μέσα του - ὅπως λέγει σήμερα ὁ μακάριος Παῦλος - κατορθώνει κανεὶς τὴν ἀληθινὴ ἀγιότητα;

Δὲν μπορεῖ, βέβαια, νὰ εἶναι ὁ φόβος τοῦ δούλου, πού κάνει τὰ καθήκοντά του ὄχι ἀπὸ ἀγάπη πρὸς τὸν κύριό του, ἀλλὰ γιὰτί ὑπολογίζει ἀπλῶς τὴν τιμωρία. Ἡ Γραφή μᾶς διαβεβαιώνει: «Δὲν λάβατε πνεῦμα δειλίας καὶ φόβου, ἀλλὰ ἐλάβετε πνεῦμα υἰοθεσίας». Ὁ Θεὸς εἶναι πατέρας μας γεμάτος ἀγάπη καὶ φίλτρο κι' ἡ ἀγάπη του εἶναι τόσο ἀπέραντη καὶ τόσο δυνατὴ, ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχη κανενὸς εἴδους παράβασις, πού νὰ μὴ τὴ συγχωρῆ, ὅταν ὁ ἄνθρωπος μετανοῇ εἰλικρινά.

Ὁ φόβος τοῦ Κυρίου εἶναι ἄλλο πρᾶγμα. Εἶναι τὸ νὰ συναισθανώμαστε ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος τὴ μεγαλωσύνη καὶ τὴν ἀγιότητα τοῦ Θεοῦ. Κι' ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, τὴ δικὴ μας μηδαμινότητα κι' ἁμαρτωλότητα. Εἶναι δηλαδὴ τὸ νὰ παίρνη κανεὶς στὰ σοβαρὰ τὶς σχέσεις του μὲ τὸν Θεό καὶ νὰ προσέχη ὥστε τίποτε νὰ μὴ κἀνῃ πού νὰ ἀντιβαίνη στὸ θεῖο θέλημα.

Γι' αὐτὸ κι' ἡ Γραφή, μὲ τὸ στόμα τοῦ Σολομῶντος, λέγει ὅτι ὁ φόβος τοῦ Κυρίου, εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς σοφίας, δηλαδὴ τὸ θεμέλιο τῆς ἀληθινῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ, ἡ ἀφετηρία τῆς φρονήσεως, μὲ τὴν ὁποία ἡ πιστὴ ψυχὴ πολιτεύεται. Ἡ συμπεριφορὰ μας ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ, ὅταν κανονίζεται ἀπ' αὐτὸν τὸν εὐλογημένο φόβο, δὲν ξεφεύγει ποτὲ ἀπὸ τὸ σωστό, δὲν παραστρατεῖ ἀπὸ κεῖ ὅπου μᾶς ὀδηγεῖ καὶ μᾶς σπρώχνει τὸ πνεῦμα τὸ Ἅγιο. Φοβοῦμαι τὸν Θεό, σύμφωνα μὲ τὸ νόημα πού δίνει ἡ Γραφή, σημαίνει: βλέπω καθαρὰ, νοιώθω βαθεῖα πόσο μεγάλος εἶναι ὁ Θεὸς κι' ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἓνα τίποτε, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι πανάγιος κι' ἐγὼ, τὸ πλάσμα του, βρίθω ἀπὸ ἁμαρτία.

Πῶς εἶναι, λοιπόν, δυνατόν, ἀδελφοί, ἔταν αὐτὴ ἡ συναίσθησις ὑπάρχει στὴν καρδιά μας, νὰ σκεφτοῦμε ἄστοχα πράγματα καὶ νὰ πορευθοῦμε στὰ μονοπάτια τῆς ἀποστασίας, προσβάλλοντας ἔτσι τὴ μεγαλωσύνη τοῦ Θεοῦ καὶ σηκώνοντας ψηλά τὸ ἐγὼ μας; Ἡ πῶς θὰ βγοῦμε ποτὲ ἀπὸ τὴ μετάνοια καὶ πῶς θὰ μᾶς ἀπολείψῃ ὁ πόθος τῆς σωτηρίας καὶ τῆς ἀγιότητος, ἀφοῦ θὰ νοιώθουμε πόσο πολὺ εἴμαστε ἁμαρτωλοί;

Αὐτός, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, εἶναι ὁ αὐθεντικὸς φόβος τοῦ Θεοῦ.

Ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης γράφει κάπου κάτι, ποὺ φαίνεται νὰ μὴ συμφωνῇ καὶ τόσο μὲ μιὰ τέτοια ἔννοια τοῦ φόβου. Εἶναι ἓνας στίχος γνωστὸς σὲ πολλοὺς καὶ περιέχεται στὴν πρώτη Ἐπιστολὴ τοῦ Ἀποστόλου, ἀπὸ τὶς τρεῖς ποὺ βρίσκονται πρὸς τὸ τέλος τῆς Καινῆς Διαθήκης: «Ἡ τελεία ἀγάπη ἔξω βάλλει τὸν φόβον», γράφει ἐκεῖ ὁ Ἰωάννης. Μερικοί, λοιπόν, ἐρμηνεύουν τὸ ἀποστολικὸ ρητὸ ὡς ἐξῆς: ὅτι ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ εἶναι κάτι ποὺ συνανατᾶται στὶς ἀρχαῖες ψυχὲς ἀπ' ὅσες μαθητεύουν στὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὅταν δὲ οἱ ψυχὲς αὐτὲς τελειοποιηθοῦν, προχωρήσουν στὸ δρόμο τῆς ἀναγεννήσεως, τότε θάχουν μάθει ν' ἀγαποῦν τὸν Θεὸ καὶ ἔτσι θὰ πάψουν πλέον νὰ τὸν φοβοῦνται.

Δὲν εἶναι, ὅμως, ὀρθὴ ἡ ἐξήγησις αὐτῆ, εὐλογημένοι χριστιανοί. Ὁ Ἰωάννης θέλει νὰ πῆ ἀπλῶς τὸ ἐξῆς, ποὺ εἶναι ὀλότελα διαφορετικὸ: ὅτι ἡ τελεία ἀγάπη στὸν Θεό, διώχει τὸν φόβο τοῦ κόσμου, παύει δηλαδὴ ὁ κόσμος νὰ λογαριάζεται ἀπὸ τὸν χριστιανὸ καὶ σείει μάταια τὰ φόβητρά του μπροστὰ σ' ὅποιον ἀγαπᾷ τέλεια.

Κι' ὅτι δὲν ἐννοεῖ ἐδῶ τὸ φόβο τοῦ Θεοῦ ὁ ἀπόστολος, φαίνεται καὶ ἀπὸ τὸ ἐξῆς προηγούμενο: ὅτι ἡ Γραφὴ σὲ πολλὰ σημεῖα χαρακτηρίζει τοὺς πραγματικὰ εὐσεβεῖς, τοὺς δικαίους καὶ τοὺς ἀγίους, ἀκριβῶς λέγοντας γι' αὐτοὺς ὅτι εἶναι φοβούμενοι τὸν Κύριον. Ἔτσι ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος, στὴν Ὡδὴ ποὺ ἐμελψε, ὅταν κυφοροῦσε τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου, εἶπε ἀνάμεσα στὰ ἄλλα καὶ τὸ ὅτι (κτὸ ἔλεος αὐτοῦ εἰς γενεὰς γενεῶν τοῖς φοβούμενοις αὐτόν). Κι' ὁ σοφὸς Σολομὼν λέγει: «Τὸν Θεὸν φοβοῦ καὶ τὰς ἐντολάς αὐτοῦ φύλασσε, ὅτι τοῦτο πᾶς ἄνθρωπος», δηλαδὴ ὅλος ὁ προορισμὸς καὶ ἡ δόξα τοῦ ἀνθρώπου βρίσκεται στὸ νὰ φοβᾶται τὸ Θεὸ καὶ νὰ τηρῇ τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ καὶ ὁ Παῦλος σήμερα τί ἄλλο ἀποσαφηνίζει παρὰ τὸ ὅτι ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι κάτι ποὺ ὑπάρχει στὰ πρῶτα βήματα τοῦ Χριστιανοῦ, ἀλλὰ ὁ ἀδιάκοπος νοητὸς ἀέρας, μέσα στὸν ὁποῖον ἀνθίξει καὶ καρποφορεῖ ἡ ἀληθινὴ ἀγιότης; Ἰσα - ἴσα δέ, ὅσο πιὸ πολὺ εἶναι κανεὶς προχωρημένος στὴν ἀγιότητα, τόσο καὶ πιὸ πολὺ φοβᾶται τὸν Θεόν, δηλαδὴ τόσο καὶ πιὸ βαθειὰ συναί-

σθάνεται τῇ μεγαλωσύνῃ καὶ τὴν ἀγιότητα τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ τὶς δικές του ἀτέλειες ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Εἶθε, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ὁ φόβος τοῦ Κυρίου νὰ μὴν ἀπολείπη ἀπὸ κανένα μας κι' ὅλες οἱ προσπάθειες στὸ νὰ γίνουμε καλύτεροὶ Χριστιανοὶ εἶθε νὰ βρίσκωνται μέσα σ' αὐτὸν τὸν φόβο.

Κυριακὴ 13 Ὀκτωβρίου (Ἁγίων Πατέρων Ζ' Οἰκ. Συν.)

(Τίτ. γ' 8 - 15)

«Καὶ Ἀπολλώ...» (Στίχ. 13)

[Καὶ τὸν Ἀπολλώ...].

Ἐνα ἀπὸ τὰ ἐκπαγλα ὀνόματα τῆς πρώτης Ἐκκλησίας ἀναφέρεται, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, σήμερα στὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα ποὺ ἀκροασθήκαμε. Ὁ θεῖος Παῦλος, γράφοντας στὸν ἀπόστολο Τίτο, ποὺ ποίμαινε τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Κρήτης, τοῦ ζητᾷ νὰ ἐνδιαφερθῇ γιὰ τὸν Ἀπολλώ, «ὥστε νὰ μὴ τοῦ λείψῃ ἐκεῖ τίποτε

Ἐὸ ἅγιος ἀπόστολος Ἀπολλώ, ποὺ ἐργάσθηκε ὅσο λίγοι γιὰ τὴν ἐξάπλωσι τῆς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ, ἦταν Ἰουδαῖος τὴν καταγωγὴ καὶ ζοῦσε στὴν Ἀλεξάνδρεια τῆς Αἰγύπτου πρὶν τὸ Εὐαγγέλιο τὸν φωτίσῃ καὶ τὸν ἀναγεννήσῃ. Προικισμένος μ' ἐξοχὴ διάνοια καὶ καρδιὰ εὐαίσθητη στοὺς παραμικροὺς ψιθύρους τοῦ Πνεύματος, μελετοῦσε μὲ προσοχὴ, κατάνυξι κι' ἐπιμονὴ γιὰ πολὺ καιρὸ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη, μὴν ἔχοντας τίποτε ἀκούσει γιὰ τὸν Χριστό.

Ἦταν μιὰ ψυχὴ διψασμένη γιὰ τὸν Θεὸ σὲ γῆ ἄβατη κι' ἀνυδρὴ κι' ἔρημη, ὅπως φάλλει ὁ Δαυὶδ κάπου. Καὶ μὲ τὴ μελέτη ποὺ ἔκανε, χτυποῦσε τὴ θύρα τῆς χάριτος, ποὺ δὲν θὰ ἔμενε γιὰ πάντα κλειστή. Ὁ Κύριος ποὺ οἱ βουλές του εἶναι ἀνεξιχνίαστες καὶ δὲν ἔξει κανεὶς πάντοτε γιὰτὶ συμπεριφέρεται σ' αὐτὴ τὴν ψυχὴ ἔτσι καὶ σ' ἐκείνη ἄλλοιῶς, ἄφησε γιὰ ἀρκετὸ διάστημα τὸν Ἀπολλώ στὸ μισοσκοτάδο τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, σὰν ὁδοιπόρο σὲ μιὰν ἐναστρὴ νύχτα, προτοῦ τὸν εἰσαγάγῃ στὴν ἡλιόλουσθ ἡμέρα τῆς Καινῆς Διαθήκης. Γιατὶ, τί ἄλλο ὑπῆρξαν οἱ προφῆτες καὶ οἱ ἄλλοι δίκαιοι τοῦ Ἰσραὴλ μὲ τὸ κήρυγμά τους παρὰ ἄστρα μὲ ἀμυδρὸ φέγγος, ὅταν τοὺς συγκρίνῃ κανεὶς μὲ τὸν ἥλιο τῆς Δικαιοσύνης, τὸν Χριστό;

Ἐὸ Ἀπολλώ, ὅμως, ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί, δὲν ἐξερρευοῦσε τὴν κρυμμένη ἀλήθεια μονάχα στὶς περγαμινές τῶν προφητῶν. Ἐὸ πόθος του τὸν κίνησε καὶ σὲ ἄλλες ἀναζητήσεις. Ἐτσι βρέθηκε ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια στὴν Ἐφεσο τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ὅπου ἄκουσε γιὰ τὸν Τίμιο Πρόδρομο καὶ μὲ τὴν καθαρῆ του καρδιὰ κατάλαβε πὼς κι' ἐκεῖνος ἦταν σταλμένος ἀπὸ τὸν Θεὸ, ὅπως οἱ παλαιοὶ

προφήτες. Πίστεψε λοιπόν στο κήρυγμά του και μαζί με άλλους δώδεκα 'Ιουδαίους, που ήταν καλοπροαίρετοι σαν τον ίδιο, βαπτίστηκε το βάπτισμα της μετανοίας που είχε κηρύξει ο 'Ιωάννης.

'Ετσι ο 'Απολλώς έφτασε στο κατώφλι της αλήθειας, μη μπορώντας όμως να το διαβή και να περάση μέσα στο άπλετο φως, γιατί δεν είχε ακούσει ακόμη τίποτα για τον 'Ιησοῦ και το Εὐαγγέλιο.

'Αλλά ή ώρα της σωτηρίας, ή ώρα του θείου ζημερώματος δεν άργησε πολύ ακόμη. Στην 'Εφεσο βρέθηκαν κάποτε δύο από τους καλύτερους βοηθούς του Παύλου, ο 'Ακύλας και ή σύζυγός του Πρίσκιλλα, που ήταν και αυτοί 'Ιουδαίοι στην καταδωγή. 'Από το στόμα τους λοιπόν ο 'Απολλώς δέχθηκε το οὐράνιο νόμα του Εὐαγγελίου κι' έτοιμος καθώς ήταν ψυχικά πιάσθηκε εύθως στη σαγήνη του κηρύγματος τους.

Κατέχοντας έτσι πλέον την πολυπόθητη αλήθεια, μύστης κι' ακόλουθος του Χριστού, δεν κράτησε τον θησαυρό που απόκτησε. Το πνεῦμα του Θεού τον έσπρωξε σ' άλλες αναζητήσεις, όχι τώρα για να βρῆ, αλλά για να δώση, όχι για να πάρη αλλά για να προσφέρη.

Πῆγε, λοιπόν, σε πολλά μέρη, κηρύσσοντας τον Υἱό του Θεού και σέροντας πίσω του γαλαξία όλόκληρο ψυχών κερδισμένων στο Εὐαγγέλιο. 'Εγινε εργάτης αποδοτικώτατος στον μυστικό άμπελῶνα, άπόστολος υπέρζηλος, φωνή ασίγαστη της αληθείας και της ζωής, που εκόμισεν ο Χριστός στον κόσμο.

"Όπως δέ φαίνεται από τις Πράξεις των 'Αποστόλων, από την πρώτη προς Κορινθίους και από την προ Τίτον έπιστολή του Παύλου, ο 'Απολλώς δούλεψε με ιδιαίτερη επιτυχία στην Κόρινθο, όπου το όνομά του στάθηκε πολύ αγαπητό. 'Ο Παῦλος σε μιá περίπτωση τον παρακάλεσε θερμά να ξαναπάη στην 'Εκκλησία των Κορινθίων, που τον άποζητοῦσαν γιατί δεν ξεχνοῦσαν ποτέ τον ασύγκριτο αυτόν βυθοσκόπο των Γραφών, τον άπαραμίλλο καλλιεργητή των αρετών, τον μεγάλο άπόστολο.

Αὐτά αναφέρει, αγαπητοί άδελφοί, ο λόγος του Θεού για τον 'Απολλώ, που το όνομά του ήρθε μπροστά στα μάτια της ψυχής μας, με το σημερινό άποστολικό ανάγνωσμα. Εἶθε πάντοτε στην 'Εκκλησία, τέτοιοι εργάτες να μην άπολείπουν, για να προοδεύη το Εὐαγγέλιο στις ψυχές, να στερεώνεται ο νόμος του Χριστού και να σκορπίζονται τα νέφη της πλάνης.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ ΣΩΦΡΟΝΙΟΣ ΠΑΠΑΚΥΡΙΑΚΟΥ (†)

Πλήρης ἡμερῶν ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον καὶ ἐκηδεύθη ἐκ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ «Ἁγιος Σπυρίδων» Μεσολογγίου, ὁ παλαιάμαχος Ἱεροκέρυξ Ἀρχιμανδρίτης Σωφρόνιος Παπακυριακοῦ, ἐκ Θράκης ἔλκων τὴν καταγωγὴν.

Γόνος ἱερατικῆς οἰκογενείας, ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ἀφιερώθη εἰς τὴν Ἱεράν Ἐπιστήμην τῆς Θεολογίας καὶ τὴν διακονίαν τοῦ Θεοῦ Λόγου ἐν Βορείῳ Ἠείρῳ κατ' ἀρχὰς καὶ ἐπὶ 43 συναπτά ἔτη ἐν τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας, μετέπειτα ὑπηρετήσας ὡς Τοποτηρητῆς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας καὶ ὡς Στρατιωτικὸς Ἱερεὺς καὶ Ἱεροκέρυξ ἐπὶ βραχὺ χρονικὸν διάστημα. Δὲν ἀφῆκε πόλιν, κωμόπολιν, χωρίον καὶ συνοικισμὸν τῆς Αἰτωλίας χωρὶς νὰ εὐαγγελισθῇ αὐτοῖς τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Παραλλήλως πρὸς τὸ προφορικὸν Κήρυγμα κατεγίνετο καὶ εἰς τὸ γραπτὸν τοιοῦτο. «Ὁ ποι μ ἦ ν ὁ κ α λ ὅ ς», ὁ μετέπειτα «Κ ο σ μ ᾶ ς ὁ Α ἰ τ ω λ ὅ ς», ὄργανον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Αἰτωλίας, ἢ «Ἐ κ λ η σ ί α» καὶ ἄλλα περιοδικὰ εἶχον φιλοξενήσει ἄρθρα τοῦ ἀειμνήστου, ἠθικοῦ καὶ ἐπιστημονικοῦ περιεχομένου. Ἰδιαιτέρως ἡσχολήθη μὲ τὰ Χριστιανικὰ Μνημεῖα ὡς καὶ μὲ τὴν προσωπικότητα τοῦ Ἱερομάρτυρος καὶ Ἐθναποστόλου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ, οὗτινος ἐξέδωκε τὰς Διδαχὰς καὶ τὴν Ἀκολουθίαν.

Τὸν Πνευματικὸν Πατέρα ἐκτιμῶσα ἡ Πόλις τοῦ Μεσολογγίου ἐν συρροῇ παρηκολούθησε τὴν Κηδεῖαν αὐτοῦ, εἰς ἣν ἔλαβον μέρος ἀρκετοὶ Κληρικοί, τὰς δὲ ἀρετὰς ἐξύμνησαν οἱ Ἀρχιμ. Κωνσταντῖνος Ποῦλος, Πρωτοσύγκελλος καὶ Βενέδικτος Πετράκης, Ἱεροκέρυξ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, ἅτε τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου κ. κ. Ἱεροθέου ἀπουσιάζοντος εἰς Ἀθήνας, ὡς Συνοδικοῦ Συνέδρου.

Ὁ Κύριος ἅς ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν του ἐν σκηναῖς δικαίων καὶ ἅς ἀεχβάλλῃ ἐργάτας εἰς τὸν θερισμὸν αὐτοῦ».

ΣΥΝΤΑΞΙΟΔΟΤΙΚΑ

**ΤΑ ΑΠΑΙΤΟΥΜΕΝΑ ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΤΙΚΑ ΔΙΑ ΤΗΝ
ΣΥΝΤΑΞΙΟΔΟΤΗΣΙΝ ΤΩΝ ΗΣΦΑΛΙΣΜΕΝΩΝ ΕΙΣ ΤΟ Τ. Α. Κ. Ε.**

Ίκανοποιούντες ἐπιθυμίαν πολλῶν ἀναγνωστῶν μας, οἵτινες συχνότατα ἀπευθύνονται εἰς ἡμᾶς δι' ἐπιστολῶν τῶν, ζητοῦντες σχετικὰς πληροφορίας, δημοσιεύομεν κατωτέρω πίνακα τῶν ἀπαιτούμενων δικαιολογητικῶν διὰ τὴν συνταξιοδότησιν τῶν ἠσφαλισμένων εἰς τὸ Τ. Α. Κ. Ε. Ἡ δημοσίευσίς τοῦ πίνακος τούτου καθίσταται ἀναγκαία καὶ δι' ἄλλον λόγον. Παρατηρήσαμεν δηλαδή, ὅτι πολλοὶ ἠσφαλισμένοι ὑποβάλλουν εἰς τὸ Τ. Α. Κ. Ε. ἑλλιπῆ δικαιολογητικά, ἕνεκα δὲ τούτου δημιουργεῖται ἀλληλογραφία τοῦ Τ. Α. Κ. Ε. μετὰ τοῦ ἠσφαλισμένου καὶ ἐπομένως κυθυστέρησις εἰς τὴν ἀπονομὴν τῆς συντάξεως.

Ὁ δημοσιευόμενος πίναξ ἔχει διαιρεθῆ εἰς κατηγορίας, ἀναλόγως τοῦ εἴδους τῆς συντάξεως, τὴν ὅποιαν ζητεῖ νὰ λάβῃ ὁ ἠσφαλισμένος.

Α) Σύνταξις λόγῳ ὀρίου ἡλικίας (γῆρατος).

1. Ἐφημερίων.

α) Αἴτησις τοῦ ἠσφαλισμένου ἐπὶ χαρτοσήμου καὶ κληρικοσήμου.

β) Ἀπολυτήριο γράμμα τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου ἢ ἐπίσημον ἀντίγραφον τοῦ γράμματος.

γ) Πιστοποιητικὸν τοῦ Δημάρχου ἢ τοῦ Προέδρου τῆς Κοινότητος περὶ τῆς ἡλικίας καὶ τῆς οἰκογενειακῆς καταστάσεως τοῦ ἠσφαλισμένου.

δ) Φύλλον διακοπῆς μισθοδοσίας παρὰ τοῦ οἰκείου Δημοσίου Ταμείου.

ε) Τὸ ἀτομικὸν βιβλιᾶριον ὑπηρεσιακῶν μεταβολῶν τοῦ ἠσφαλισμένου, συμπληρωμένον καὶ θεωρημένον ὑπὸ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου.

στ) Βεβαίωσιν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως τοῦ αἰτούντος, χαρτοσημασμένην καὶ κληρικοσημασμένην δαπάναις τοῦ ἐνδιαφερομένου, εἰς τὴν ὅποιαν νὰ ἐμφαίνεται ἡ χρονολογία χειροτονίας καὶ ἀρχικοῦ διορισμοῦ, αἱ μεταθέσεις εἰς ἄλλας ἐνορίας κατὰ χρονολογικὴν σειρὰν, ἡ διάρκειά ὑπηρεσίας εἰς ἐκάστην ἐνορίαν (ἀπὸ... ἕως...) μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ἐξόδου τοῦ ἐφημερίου ἐκ τῆς ὑπηρεσίας.

2. Ἱεροψαλτῶν.

α) Αἴτησις ἐπὶ χαρτοσήμου καὶ κληρικοσήμου.

β) Πιστοποιητικὸν τοῦ Δημάρχου ἢ Προέδρου τῆς Κοινότητος περὶ τῆς ἡλικίας καὶ τῆς οἰκογενειακῆς καταστάσεως τοῦ αἰτούντος.

γ) Ἀπολυτήριο γράμμα τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου ἐν πρωτοτύπῳ ἢ ἐν ἐπισήμῳ ἀντιγράφῳ.

δ) Ἐγγραφοὶ χειροβεσίας τοῦ ὡς ἱεροψάλτου ὑπὸ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου, ἐν πρωτοτύπῳ ἢ ἐν ἀντιγράφῳ.

ε) Βεβαίωσιν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως τοῦ αἰτούντος, εἰς τὴν ὁποίαν νὰ ἐμφαίνεται ἡ χρονολογία τοῦ ἀρχικοῦ τοῦ διορισμοῦ ὡς ἱεροψάλτου, αἱ μεταθέσεις του εἰς ἄλλας ἐνορίας κατὰ χρονολογικὴν σειρὰν, ὀνομαζομένων καὶ τῶν πόλεων, εἰς ναοὺς τῶν ὁποίων ὑπηρετήσεν.

στ) Βεβαίωσιν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου εἰς τὴν ὁποίαν νὰ ἐμφαίνεται ἡ διακοπὴ τῆς μισθοδοσίας του λόγῳ ἀπολύσεως, ὡς καὶ ὁ μισθός, διὰ τοῦ ὁποίου ἐμισθοδοτήθη κατὰ τὸν τελευταῖον μῆνα τῆς ἀποχωρήσεώς του.

ζ) Βεβαίωσιν Ἀστυνομικῆς ἀρχῆς, ὅτι καθ' ὄλον τὸ διάστημα ἀπὸ τοῦ ἀρχικοῦ τοῦ διορισμοῦ μέχρι τῆς ἀπολύσεώς του ἐξήσκει ὡς μόνον ἐπάγγελμα τὸ τοῦ ἱεροψάλτου.

3. Ὑπαλλήλων Μητροπολιτικῶν Γραφείων.

α) Αἰτήσεις δεόντως χαρτοσημασμένη καὶ κληρικοσημασμένη.

β) Πιστοποιητικὸν τοῦ οἰκείου Δημάρχου ἢ Προέδρου τῆς Κοινότητος περὶ τῆς ἡλικίας καὶ τῆς οἰκογενειακῆς του καταστάσεως.

γ) Ἀντίγραφον τοῦ ἀρχικοῦ διορισμοῦ ἐν πρωτοτύπῳ ἢ ἐν ἐπισήμῳ ἀντιγράφῳ ὡς καὶ ἀντίγραφα τῶν ἐγγράφων προαγωγῶν ἢ διαβαθμίσεων ἢ προσαυξήσεων μισθοδοσίας λόγῳ πολυετίας ἢ παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ.

δ) Ἐγγραφοὶ ἀπολύσεως.

ε) Φύλλον διακοπῆς μισθοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον νὰ ἐμφαίνεται ὁ χρόνος διακοπῆς τῆς μισθοδοσίας ὡς καὶ αἱ ἀποδοχαὶ του κατὰ τὸν τελευταῖον πρὸ τῆς ἀπολύσεως μῆνα. (Δέον νὰ ἀναγράφεται ἀναλυτικῶς ὁ ὀργανικὸς μισθὸς καὶ αἱ ἐκάστοτε προσαυξήσεις λόγῳ πολυετίας κ.λ.π.).

B) Σύνταξις πολυετοῦς ὑπηρεσίας.

1. Ἱερέων.

Τὰ ἀπαιτούμενα καὶ διὰ τὴν ἀπονομὴν συντάξεως λόγῳ ὄριου ἡλικίας (γῆρατος), ἐπὶ πλέον δὲ βεβαίωσιν τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου, ὅτι ὁ αἰτῶν συνεπλήρωσε 35ετῆ πραγματικὴν ἐφημεριακὴν ὑπηρεσίαν.

2. Ἱεροψαλτῶν.

Τὰ ἀπαιτούμενα καὶ διὰ τὴν ἀπονομὴν συντάξεως λόγῳ ὄριου ἡλικίας (γῆρατος), ἐπὶ πλέον δὲ βεβαίωσιν τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου, ὅτι ὁ αἰτῶν συνεπλήρωσε 35ετῆ πραγματικὴν ὑπηρεσίαν ἱεροψάλτου εἰς πρωτεύουσαν Νομοῦ ἢ πόλιν ἄνω τῶν 10.000 κατοίκων.

3. Ὑπαλλήλων Μητροπολιτικῶν Γραφείων.

Τὰ ἀπαιτούμενα καὶ διὰ τὴν ἀπονομὴν συντάξεως λόγῳ ὄριου ἡλικίας (γῆρατος), ἐπὶ πλέον δὲ βεβαίωσιν τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου περὶ τοῦ χρόνου ὑπηρεσίας τοῦ αἰτούντος εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Ἱ. Μητροπόλεως, ἀπὸ τοῦ ἀρχικοῦ τοῦ διορισμοῦ μέχρι τοῦ χρόνου τῆς ἀπολύσεώς του.

Γ) Σύνταξις λόγῳ ἀνικανότητος (ἀναπηρίας).

1. Ἱερέων.

α) Αἴτησις τοῦ ἠσφαλισμένου περὶ συνταξιοδοτήσεώς του ἐπὶ χαρτοσήμου καὶ κληρικοσήμου.

β) Ἐπίσημον ἀντίγραφον ἐνόρκου βεβαίωσεως δύο ἱατρῶν ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου. Οἱ ἱατροὶ διορίζονται ὑπὸ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου, εἰς τὴν βεβαίωσιν των δὲ πρέπει νὰ ἀναφέρεται, ὅτι ὁ αἰτῶν σύνταξιν λόγῳ τῆς παθήσεώς του κατέστη ἀνίκανος διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἐφημεριακῶν του καθηκόντων. Εἰς περίπτωσιν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἀνικανότης ἐπῆλθεν ἐκ βιαίου συμβάντος, πρέπει ν' ἀναφέρεται ὅτι τὸ βίαιον συμβάν ἔλαβε χώραν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας τοῦ ἠσφαλισμένου καὶ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς.

γ) Ἀπολυτήριον γράμμα τοῦ Μητροπολίτου ἐν πρωτοτύπῳ ἢ ἐν ἐπισήμῳ ἀντιγράφῳ.

δ) Πιστοποιητικὸν τοῦ οἰκείου Δημάρχου ἢ τοῦ Προέδρου τῆς Κοινότητος περὶ τῆς ἡλικίας καὶ τῆς οἰκογενειακῆς καταστάσεως τοῦ αἰτούντος.

ε) Τὸ ἀτομικὸν βιβλιάριον ὑπηρεσιακῶν μεταβολῶν του συμπληρωμένον καὶ θεωρημένον ὑπὸ τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου.

στ) Βεβαίωσιν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως τοῦ αἰτούντος, χαρτοσημασμένην καὶ κληρικοσημασμένην, εἰς τὴν ὁποίαν νὰ ἐμφανίζεται ἡ χρονολογία χειροτονίας καὶ ἀρχικοῦ διορισμοῦ, αἱ μεταθέσεις εἰς ἄλλας ἐνορίας κατὰ χρονολογικὴν σειρὰν, ἡ διάρκεια ὑπηρεσίας εἰς ἐκάστην ἐνορίαν, μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ἐξόδου τοῦ ἐφημερίου ἐκ τῆς ὑπηρεσίας.

2. Ἱεροψαλτῶν.

Τὰ ἀπαιτούμενα διὰ τὴν ἀπονομὴν συντάξεως λόγῳ ὄριου ἡλικίας (γῆρατος), ἐπὶ πλέον δὲ τὴν ἐνορκον βεβαίωσιν ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου, τὴν ἀπαιτουμένην καὶ διὰ τοὺς ἱερεῖς (στοιχ. στ').

3. Ὑπαλλήλων Μητροπολιτικῶν Γραφείων.

Τὰ ἀπαιτούμενα διὰ τὴν ἀπονομὴν συντάξεως λόγῳ ὄριου ἡλικίας, ἐπὶ πλέον δὲ τὴν ἐνορκον βεβαίωσιν ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου, τὴν ἀπαιτουμένην καὶ διὰ τοὺς ἱερεῖς (στοιχ. στ').

Δ) Σύνταξις χήρας πρεσβυτέρας, τέκνων, γονέων και αδελφῶν ιερέων.

α) Αίτησις τῆς χήρας πρεσβυτέρας ἢ τῶν ὀρφανῶν τέκνων ἐπὶ χαρτοσήμου καὶ κληρικοσήμου.

β) Ἀντίγραφον Ληξιαρχικῆς πράξεως θανάτου τοῦ ἠσφαλισμένου.

γ) Πιστοποιητικὸν οἰκογενειακῆς καταστάσεως, ἐκδιδόμενον ὑπὸ τοῦ Δημάρχου ἢ τοῦ Προέδρου τῆς Κοινότητος, εἰς τὸ ὁποῖον νὰ ἐμφαίνεται ὅτι ἡ πρεσβυτέρα εἶναι ἐν ζωῇ καὶ ἐν χηρείᾳ λόγῳ τοῦ θανάτου τοῦ ιερέως συζύγου της, τὴν ἡλικίαν τῶν ἄρρένων τέκνων καὶ τὴν ἀγαμίαν ἢ μὴ τῶν θηλέων.

δ) Φύλλον διακοπῆς μισθοδοσίας παρὰ τοῦ οἰκείου Δημοσίου Ταμείου.

ε) Τὸ ἀτομικὸν βιβλιάριον ὑπηρεσιακῶν μεταβολῶν τοῦ ἠσφαλισμένου, δεόντως συμπληρωμένον καὶ θεωρημένον ὑπὸ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου.

2. Σύνταξις χήρας συζύγου, τέκνων, γονέων και αδελφῶν ιεροψαλτῶν.

Τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν ἀπονομὴν συντάξεως λόγῳ ὀρίου ἡλικίας (γῆρατος) καὶ ἐπὶ πλέον ἀντίγραφον ληξιαρχικῆς πράξεως θανάτου τοῦ ιεροψάλτου.

3. Σύνταξις χήρας συζύγου, τέκνων, γονέων και αδελφῶν ὑπαλλήλων Μητροπολιτικῶν Γραφείων.

Τὰ ἀπαιτούμενα διὰ τὴν ἀπονομὴν συντάξεως λόγῳ ὀρίου ἡλικίας (γῆρατος) δικαιολογητικά καὶ ἐπὶ πλέον ἀντίγραφον ληξιαρχικῆς πράξεως θανάτου τοῦ ὑπαλλήλου.

Ε) Διὰ τὴν μεταβίβασιν συντάξεως (γενικῶς).

1) Αἰτήσις δεόντως κληρικοσημασμένη καὶ χαρτοσημασμένη.

2) Ληξιαρχικὴ πράξις θανάτου τοῦ συνταξιούχου.

3) Λεπτομερὲς πιστοποιητικὸν οἰκογενειακῆς καταστάσεως τοῦ ἀποβιώσαντος συνταξιούχου, ἐκδιδόμενον ὑπὸ τοῦ Δημάρχου ἢ τοῦ Προέδρου τῆς Κοινότητος, εἰς τὸ ὁποῖον νὰ ἐμφαίνεται ὅτι ἡ σύζυγος τοῦ ἀποβιώσαντος συνταξιούχου εὑρίσκεται ἐν ζωῇ καὶ διατελεῖ ἐν χηρείᾳ λόγῳ τοῦ θανάτου τοῦ ἠσφαλισμένου συζύγου της, τὸ ἔτος γεννήσεως τῶν ἄρρένων τέκνων της καὶ τὴν ἀγαμίαν ἢ μὴ τῶν θηλέων, προκειμένου δὲ περὶ τέκνων ὀρφανῶν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν γονέων, ἢ πιστοποιήσις καὶ χρονολογία θανάτου τῶν γονέων, ἢ ἡλικία τῶν ἄρρένων καὶ ἡ ἀγαμία ἢ μὴ τῶν θηλέων τέκνων.

4) Τὸ συνταξιοδοτικὸν βιβλιάριον τοῦ ἀποβιώσαντος.

5) Φύλλον διακοπῆς συντάξεως.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ἡ Α. Μακαριότης ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Θεόκλητος, εὐθὺς ἅμα τῇ ἀνάσῃ του εἰς τὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν θρόνον, ἐνήργησε δραστηριῶς πρὸς προώθησιν τῶν ἀπασχολούντων τὸν ἐφημεριακὸν Κλήρον ζητημάτων. Οὕτως ἔσχεν ἐπανειλημμένας συνεργασίας μετὰ τοῦ Πρωθυπουργοῦ κ. Κ. Καραμανλῆ ὡς καὶ μετὰ πολλῶν Ὑπουργῶν τῆς Κυβερνήσεως.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΤΟΥ Τ.Α.Κ.Ε.

Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 4ης Σεπτεμβρίου τρ. ἔτους τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. ἀπενεμήθησαν αἱ κάτωθι συντάξεις :

Ι. Λόγῳ γήρατος. Εἰς τοὺς : 1) Πρεσβύτερον Κωνσταντῖνον Παπαχρονάκην τοῦ Χρόνης, τέως ἐφημέριον τῆς ἐνορίας Πλάτης, Ἰ. Ἐπισκοπῆς Πέτρας, ἐκ δραχ. 589 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Ἰουνίου 1957.— 2) Πρεσβύτερον Φλῶρον Σκευοφύλακα τοῦ Ἀντωνίου, τέως ἐφημέριον τῆς ἐνορίας Ἀπειράνθου, Ἰ. Μ. Παροναξίας, ἐκ δραχ. 634 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Ἰουνίου 1957.— 3) Πρεσβύτερον Ἀπόστολον Παπακυριακοῦ τοῦ Κυριάκου, τέως ἐφημέριον τῆς ἐνορίας Ἀγ. Σοφίας, Ἰ. Μ. Χαλκίδος, ἐκ δραχ. 589 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου 1957.— 4) Πρεσβύτερον Ἰωάννην Ξεζωνάκην τοῦ Λάμπρου, τέως ἐφημέριον τῆς ἐνορίας Ψυχροῦ Λασηθίου, Ἰ. Ἐπισκοπῆς Πέτρας, ἐκ δραχ. 611 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Ἰουνίου 1957.— 5) Πρεσβύτερον Ἀθανάσιον Βαλάσογλου τοῦ Θεοδώρου, τέως ἐφημέριον τῆς ἐνορίας Λύγχυσις, Ἰ. Μ. Δήμνου, ἐκ δραχ. 705 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1957.— 6) Πρεσβύτερον Νικόλαον Ἡλιάδην τοῦ Ἡλίας, τέως ἐφημέριον τῆς ἐνορίας Πλάτης, Ἰ. Ἐπισκοπῆς Πέτρας, ἐκ δραχ. 611 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Ἰουνίου 1957.— 7) Πρεσβύτερον Γεώργιον Διαλέτον τοῦ Μιχαήλ, τέως ἐφημέριον τῆς ἐνορίας Βουρλιώτες, Ἰ. Μ. Σάμου καὶ Ἰκαρίας, ἐκ δραχ. 705 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1957.— 8) Πρεσβύτερον Δημήτριον Γιαλουσάκην τοῦ Ἰωάννου, τέως ἐφημέριον τῆς ἐνορίας Ἀρίσβης, Ἰ. Μ. Μηθύμνης, ἐκ δραχ. 689 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1957.— 9) Πρεσβύτερον Ἰωάννην Σιδηρουργὸν τοῦ Δημητρίου, τέως ἐφημέριον τῆς ἐνορίας Ἰδρούσης, Ἰ. Μ. Σάμου καὶ Ἰκαρίας, ἐκ δραχ. 768 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1957.— 10) Πρεσβύτερον Δημήτριον Σταματίου τοῦ Σταματίου, τέως ἐφημέριον τῆς ἐνορίας Μεγαλοχωρίου, Ἰ. Μ. Μυτιλήνης, ἐκ δραχ. 611 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Ἰουνίου 1957.— 11) Θεμιστοκλέα Μπουλασίκην τοῦ Ἐμμανουήλ, τέως ἱεροψάλτην τῆς ἐνορίας Βερορίας, Ἰ. Μ. Βερορίας καὶ Ναούσης, ἐκ δραχ. 575 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Ἰουνίου 1957.— 12) Πρεσβύτερον Ἀπόστολον Γερόπουλον τοῦ Τριανταφύλλου, τέως ἐφημέριον τῆς ἐνορίας Κυψέλης - Λαρίσης, Ἰ. Μ. Λαρίσης, ἐκ δραχ. 634 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου 1957.— 13) Δημήτριον Βανέλλην τοῦ Παναγιώτου, τέως Γραμματέως Ἰ. Μ. Μηθύμνης, ἐκ δραχ. 799 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Μαΐου 1957.

II. Λόγῳ πολυετοῦς ὑπηρεσίας : Εἰς τοὺς : 1) Πρεσβύτερον Δημήτριον Σκλαβενίτην τοῦ Φιλίππου, τέως ἐφημέριον τῆς ἐνορίας Κατωχωρίου, Ἰ. Μ. Λευκάδος καὶ Ἰθάκης, ἐκ δραχ. 797 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1957.— 2) Πρεσβύτερον Στέφανον Περράκην τοῦ Γεωργίου, τέως ἐφημέριον τῆς ἐνορίας Κάτω Ἀσίταις, Ἰ. Μ. Κρήτης, ἐκ δραχ. 634 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Μαρτίου 1957.— 3) Πρεσβύτερον

Παναγιώτην Παπᾶν τοῦ Χριστοῦ τέως ἐφημέριον τῆς ἐνορίας Ἀνωγείου, Ἱ. Μ. Ἰωαννίνων. ἐκ δραχ. 705 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1957.

III. Λόγῳ ἀναπήριαις: Εἰς τοὺς: 1) Πρεσβύτερον Ἐλευθέριον Παπουτσᾶν τοῦ Σταύρου, τέως ἐφημέριον Μυκόνου, Ἱ. Μ. Σύρου, Τήνου κλπ., ἐκ δραχ. 493 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου 1956.— 2) Πρεσβύτερον Δῆμον Παπαλεοῦδην τοῦ Βασιλείου, τέως ἐφημέριον τῆς ἐνορίας Καινουρίου - Λοκρίδος, Ἱ. Μ. Φθιώτιδος, ἐκ δραχ. 697 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Μαρτίου 1957.— 3) Πρεσβύτερον Γεώργιον Κουτρομπῆν τοῦ Δημητρίου, τέως ἐφημέριον τῆς ἐνορίας Σαρανταπόρου, Ἱ. Μ. Ἐλασσόνας, ἐκ δραχ. 705 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1957.— 4) Πρεσβύτερον Διονύσιον Γιαννουτσον τοῦ Ἰωάννου, τέως ἐφημέριον τῆς ἐνορίας Καστὸν, Ἱ. Μ. Λευκάδος καὶ Ἰθάκης, ἐκ δραχ. 705 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1957.— 5) Πρεσβύτερον Ἐμμανουὴλ Ἐλευθερίου τοῦ Δημητρίου, τέως ἐφημέριον τῆς ἐνορίας Λ. Βαθέος, Ἱ. Μ. Σάμου καὶ Ἰναρίας, ἐκ δραχ. 705 καὶ ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1957.— 6) Πρεσβύτερον Αἰμιλιανὸν Κόκκινον τοῦ Βασιλείου, τέως ἐφημέριον τῆς ἐνορίας Ἀμφίσσης, Ἱ. Μ. Φωκίδος, ἐκ δραχ. 688 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου 1957.

IV. Λόγῳ προώρου θανάτου: 1) Εἰς τὰς: Πρεσβυτέρα Παναγίω, χήραν τοῦ ἀποβιώσαντος τὴν 28-9-56 πρεσβυτέρου Ἀθαν. Μεγαλιῶ τοῦ Κωνσταντίνου, τέως ἐφημερίου τῆς ἐνορίας Μελίκης, Ἱ. Μ. Βερροίας καὶ Ναούσης, ἐκ δραχ. 471 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου 1956.— 2) Πρεσβυτέραν Βασιλικήν, χήραν τοῦ ἀποβιώσαντος τὴν 15-3-57 πρεσβυτέρου Δημητρίου Ἀργυρίου τοῦ Βασιλείου, τέως ἐφημερίου τῆς ἐνορίας Αὐλάκων, Ἱ. Μ. Φθιώτιδος, καὶ τῶν ἀγάμων θυγατέρων τῆς Εἰρήνης καὶ Παρασκευῆς, ἐκ δραχ. 504 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου 1957.— 3) Πρεσβυτέραν Μαρίαν, χήραν τοῦ ἀποβιώσαντος τὴν 5-5-1957 πρεσβυτέρου Θεοδώρου Κυριακίδου τοῦ Πέτρου, τέως ἐφημερίου τῆς ἐνορίας Πελαργοῦ, Ἱ. Μ. Φλωρίνης, ἐκ δραχ. 499 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 6 Μαΐου 1957.— 4) Πρεσβυτέραν Πανάγιω, χήραν τοῦ ἀποβιώσαντος τὴν 12-5-57 πρεσβυτέρου Δημοσθένους Παπαβαρσάμη τοῦ Στεφάνου, τέως ἐφημερίου τῆς ἐνορίας Μοίροις, Ἱ. Μ. Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων, καὶ τῶν ἀγάμων θυγατέρων τῆς Αἰκατερίνης, Εὐαγγελῆς καὶ Μυριάνης, ἐκ δραχ. 474 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 13 Μαΐου 1957.— 5) Πρεσβυτέραν Λουκιαν, χήραν τοῦ ἀποβιώσαντος τὴν 28-5-57 πρεσβυτέρου Ἀριστοτέλους Στάθη τοῦ Παναγιώτου, τέως ἐφημερίου τῆς ἐνορίας Νεοχωρίου, Ἱ. Μ. Θηβῶν καὶ Λεβαδείας, ἐκ δραχ. 486 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Ἰουνίου 1957.— 6) Πρεσβυτέραν Σταμούδαν, χήραν τοῦ ἀποβιώσαντος τὴν 21-6-57 πρεσβυτέρου Χρήστου Παπαδοπούλου τοῦ Γεωργίου, τέως ἐφημερίου τῆς ἐνορίας Καστανιῶν, Ἱ. Μ. Διδυμοτείγου καὶ Ὀρεστιάδος, καὶ τὴν ἀγάμον θυγατέρα τῆς Φανῆν, ἐκ δραχ. 522 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1957.— 7) Πρεσβυτέραν Σοφίαν, χήραν τοῦ ἀποβιώσαντος τὴν 26-5-57 πρεσβυτέρου Ἐμμανουὴλ Ἀρακαδάκη τοῦ Σταύρου, τέως ἐφημερίου τῆς ἐνορίας Ὀμφαλίας, Ἱ. Ε. Πέτρας, ἐκ δραχ. 471 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Ἰουνίου 1957.— 8) Πρεσβυτέραν Ἀναστασίαν, χήραν τοῦ ἀποβιώσαντος τὴν 13-6-57 πρεσβυτέρου Σπυρίδωνος Παπαθανασίου τοῦ Ἀθανασίου, τέως ἐφημερίου τῆς ἐνορίας Ἱ. Ν. Εὐαγγελισμῆς τῆς Θεοτόκου - Ὑμηττοῦ - Ἀθηνῶν, Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, καὶ τὴν ἀγάμον θυγατέρα τῆς Ἀντιγόνην, ἐκ δραχ. 534 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1957.— 9) Πρεσβυτέραν Εὐγενίαν, χήραν τοῦ ἀποβιώσαντος τὴν 2-6-57 πρεσβυτέρου Χριστοδούλου Λάππα τοῦ Χαρολάμπους, τέως ἐφημερίου τῆς ἐνορίας Μουσχοβίνης, Ἱ. Μ. Ἰωαν-

νίνων, και την ἄγαμον θυγατέρα της Εὐαγγελίαν, ἐκ δραχ. 507 μηνιαίως και ἀπὸ 3 Ἰουνίου 1957. — 10) Πρεσβυτέραν Ἀσπασίαν, χήραν τοῦ ἀποβιώσαντος τὴν 25-6-57 πρεσβυτέρου Κωνσταντίνου Φιλιππαίου τοῦ Νικολάου, τέως ἐφημερίου τῆς ἐνορίας Κέας τῆς Ἰ. Μ. Σύρου, ἐκ δραχ. 561 μηνιαίως και ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1957. — 11) Πρεσβυτέραν Εὐαγγελίαν, χήραν τοῦ ἀποβιώσαντος τὴν 13-7-1957 πρεσβυτέρου Χριστοῦ Τσιάνια τοῦ Μάρκου, τέως ἐφημερίου τῆς ἐνορίας Παλκούριον, Ἰ. Μ. Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων, και τὰς ἀγάμους θυγατέρας της Χρυσάνθης, Μαρίκας, Παρασκευὴν και Θωμαΐδα, ἐκ δραχ. 640 μηνιαίως και ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1957.

Μετεβιβάσθησαν αἱ συντάξεις · 1) Τῆς ἀποβιώσασης τὴν 29-6-1957 συναξαίουχου πρεσβυτέρας Παρασκευῆς Γώγου τοῦ Σπυριδῶνος, εἰς τὴν ἄγαμον θυγατέρα της Μαρίαν Σπυριδῶνος Γώγου, ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1957, ἐκ δραχ. 500 μηνιαίως. — 2) Τῆς ἀποβιώσασης τὴν 27-7-1957 συναξαίουχου πρεσβυτέρας Στυλιανῆς Μπαζιάνα τοῦ Γεωργίου, εἰς τὴν ἄγαμον θυγατέρα της Ἀλεξάνδραν Γεωργ. Μπαζιάνα, ἀπὸ 1ης Αὐγούστου 1957, ἐκ δραχ. 553 μηνιαίως. — 3) Τοῦ ἀποβιώσαντος τὴν 17-2-1957 συναξαίουχου ἱεροψάλτου Κωνσταντίνου Ψαλτοπούλου τοῦ Σπυριδῶνος, εἰς τὴν χήραν σύζυγόν του Μαριάνθη Κων. Ψαλτοπούλου, ἀπὸ 1ης Μαρτίου 1957, ἐκ δραχ. 500 μηνιαίως. — 4) Τοῦ ἀποβιώσαντος τὴν 19-8-1957 συναξαίουχου πρεσβυτέρου Σωτηρίου Κατσούλου τοῦ Δημητρίου, εἰς τὴν πρεσβυτέραν αὐτοῦ Μαριγῶ, χήραν Σωτηρίου Κατσούλου, και ἄγαμον θυγατέρα του Ἀδαμαντίαν, ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου 1957, ἐκ δραχ. 500 μηνιαίως.

Ἐχορηγήθησαν ἐφ' ἅπαξ βοηθήματα. Εἰς τοὺς: 1) Αἰδес. Κωνστ. Χρόνη Παπαχρονάκην δρχ. 2.960, 2) Φλῶρον Ἀντ. Σκευοφύλακα δρχ. 3.190, 3) Ἀπόστολον Κυρ. Παπακυριακοῦ δρχ. 2.960, 4) Ἰωάννην Μαμπρ. Ξεζωνάκην 3.070, 5) Ἀθαν. Θεοδ. Βαλάσογλου δρχ. 3.190, 6) Νικόλ. Ἡλία Ἡλιάδην δρχ. 3.070, 7) Γεώργ. Μιχ. Διοκέτον δρχ. 3.125, 8) Δημήτρ. Γιακουσάκην δρχ. 2.960, 9) Ἰωάννην Δημ. Σιδηρουργόν δρχ. 3.070, 10) Δημήτρ. Σταμ. Σταματίου δρχ. 3.070, 11) Ἱεροψ. Θεμιστοκλῆν Ἐμμ. Μπουλασίκην 2.960, 12) Αἰδес. Ἀπόστολον Τριαντ. Γερόπουλον δρχ. 1.960, 13) Δημήτρ. Φιλ. Σολαβενίτην δρχ. 3.250, 14) Στέφαν. Γεωργ. Περράκην δρχ. 3.210, 15) Παναγ. Χρήστου Παπᾶν δρχ. 3.250, 16) Ἐλευθ. Στ. Παπουτσᾶν δρχ. 1.780, 18) Δημῆν Βασ. Παπαλεοῦδην δρχ. 3.210, 18) Γεώργ. Δημ. Κουτρομπῆν 3.250, 19) Διον. Ἰωάν. Γιαννοῦτσον δρχ. 3.240, 20) Ἐμμαν. Δημητρ. Ἐλευθερίου δρχ. 3.250, 21) Πρεσβυτέρας: Πανάγιω Ἀθαν. Μαγαλιοῦ δρχ. 3.160, 22) Βασιλικῆν Δημ. Ἀργυρίου και ἀγάμους θυγατέρας της Εἰρήνην και Παρασκευὴν δρχ. 3.220, 23) Μαρίαν Θεοδ. Κυριακίδου δρχ. 2.970, 24) Πανάγιω Δημοσθ. Παππβαρσάμη και τὰς ἀγάμους θυγατέρας της Αἰκατερίνην, Εὐαγγελίην, Μαριάνθην, Λουκίαν δρχ. 2.480, 25) Στάθην Λουκίαν τοῦ Ἀριστ. δρχ. 3.240, 26) Σταμούδαν Χριστ. Παπαδοπούλου και ἄγαμον θυγατ. Φανῆν δρχ. 2.445, 27) Σοφίαν Ἐμμ. Ἀρακαδάκη δρχ. 3.240, 28) Αναστασίαν Σπυρ. Παπαθανασίου και τὴν ἄγαμον θυγατ. Ἀντιγόνην δρχ. 2.650, 29) Εὐγενίαν Χριστ. Λάππα και τὴν ἄγαμον θυγατ. Εὐαγγελίην δρχ. 3.240, 30) Ἀσπασίαν Κωνστ. Φιλιππαίου δρχ. 3.240, 31) Εὐαγγελίην Χριστ. Τσιάνια και τὰς ἀγάμους θυγατ. Χρυσάνθην, Μαρίκαν, Παρασκευὴν και Θωμαΐδα δρχ. 3.150, 32) Αἰμιλιανὸν Κόκκινον δρχ. 3.130, 33) Δημήτρ. Βανέλλην (Γραμμ. Ἰ. Μ. Μηθύμνης) δρχ. 2.497.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Παρακαλούνται οἱ ἀπευθυνόμενοι πρὸς τὸν «Ἐφημέριον» δι' ἐπιστολῆς, νὰ γράψωσιν εὐαφωσίαν.—Εἰς τοὺς Αἰδῆς. Παναγιώτην Ἀργυροπόπουλον, Τριόδον Μεσοσητίας, Δημήτριον Ζαχαριουδάκη, Νίβητον Κρήτης, Ἰωάννην Κούρλαν, Παλαιοπαναγίαν Σπάρτης ἀπνητήσαμεν ἰδιαιτέρως δι' ἐπιστολῆς.—Αἰδῆς. Ἀντώνιον Βελούδην, Ἀγκιάτριον Αἰγίνης. Δὲν δύνασθε δυστυχῶς νὰ ἐξαγοράσετε τὴν προϋπηρεσίαν δεδομένου ὅτι πλησιάζετε νὰ καταληφθῆτε ὑπὸ τοῦ ὅριου τῆς ἡλικίας. Δύνασθε νὰ λάβετε σύνταξιν λόγῳ ἀνικανότητος. Πρὸς τοῦτο πρέπει νὰ υποβάλτε αἴτησιν καὶ λοιπὰ δικαιολογητικά. Σχετικῶς συμβουλευθῆτε τὸν πίνακα δικαιολογητικῶν, τὸν ὁποῖον δημοσιεύομεν εἰς ἄλλην ὁσλίδα τοῦ παρόντος τεύχους.—Αἰδῆς. Μιχαὴλ Νοτίδην, Ἑγνομενίτσαν Ἰωαννίνων. Τὰ δικαιολογητικά σας ἐλήφθησαν. Ἡ αἴτησίς σας θὰ εἰσαχθῆ πρὸς συζήτησιν εἰς τὸ προσεχὲς συμβούλιον. Ἐλπίζομεν ὅτι θὰ τακτοποιηθῆτε συντόμως.—Πανος. Ἀρχιμ. Νικόλαον Ματαράγκαν, Δευκάδα. Τόσῃν αὔξησιν ἔπρεπε νὰ λάβετε.—Αἰδῆς. Θεμιστοκλέα Σελαιπατιδην, Λιβερὰ Σιδερά. Διὰ νὰ λάβετε σύνταξιν πρέπει νὰ ἔχετε συμπληρώσει τὸ 75ον ἔτος τῆς ἡλικίας σας. Σύνταξιν λόγῳ πολυτιοῦς ὑπηρεσίας διὰ νὰ λάβετε πρέπει νὰ ἔχετε συμπληρώσει 35 ἔτων συνεχῆ ἐφημεριακὴν ὑπηρεσίαν. Ἡ εἰς Μ. Ἀσίαν ὑπηρεσία σας εἶναι ζήτημα εἰς θὰ σὰς ἀναγνωρισθῆ τὸ ζήτημα τοῦτο μελετᾶται ὑπὸ τῆς νομικῆς ὑπηρεσίας τοῦ Τ.Α.Κ.Ε.—Αἰδῆς. Ἀπόστολον Μπουζούδην, Ἀσβεστοχώριον. Διὰ νὰ λάβετε σύνταξιν λόγῳ ἀνικανότητος θὰ πρέπη νὰ υποβάλτε αἴτησιν μετὰ τῶν σχετικῶν δικαιολογητικῶν. Συμβουλευθῆτε τὸν πίνακα, τὸν ὁποῖον δημοσιεύομεν εἰς τὸ τεῦχος αὐτό, σχετικῶς μὲ τὰ ἀπαιτούμενα διὰ τὴν περὶπτυσίαν σας δικαιολογητικά. Ἐξερχόμενος τῆς ὑπηρεσίας θὰ λάβετε περὶ τὰς 700 δραχ. μηνιαίως ὡς σύνταξιν καὶ περὶ τὰς 3.200 δραχ. ὡς ἐφ' ἅπαξ.—Αἰδῆς. Ἰωάννην Σιδηρουργόν, Ὑδροῦσαν Σάμου. Ἡ σύνταξις σας ἐνεκρίθη. Θὰ λάβετε 768 δραχ. μηνιαίως ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1957. Εἰς τὸ ποσὸν τοῦτο ἔχει ὑπολογισθῆ καὶ ἡ τελευταία ἄσκησις. Ἐφ' ἅπαξ λαμβάνετε 3070 δραχ. Εἰς τὸ Τ.Α.Κ.Ε. ὄψιμίτε δι' ἀσφάλιστρα 2467. Τὸ ποσὸν τοῦτο θὰ κρατηθῆ ἀπὸ τὸ ἐφ' ἅπαξ.—Αἰδῆς. Ἀνδρέαν Ἀρμούδεον, Τραχίλα Καλαμών. Διὰ νὰ λάβετε σύνταξιν λόγῳ ἀνικανότητος θὰ πρέπη νὰ ὑπάρχη γνωμάτευσις ἰατρῶν, διοριζομένων ὑπὸ τῆς Ἰ. Μητροπόλεως σας, διὰ τῆς ὁποίας νὰ χαρακτηρίσθε ὡς ἀνίκανος νὰ ἐπιτελέσετε τὰ ἐφημεριακὰ σας καθήκοντα. Εἰς τὸ τεῦχος αὐτὸ δημοσιεύομεν πίνακα τῶν δικαιολογητικῶν, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ υποβάλτε διὰ νὰ λάβετε σύνταξιν λόγῳ ἀναπηρίας. Συμβουλευθῆτε τον καὶ υποβάλτε αἴτησιν εἰς τὸ Τ.Α.Κ.Ε. Ἐξερχόμενος τῆς ὑπηρεσίας θὰ λάβετε σύνταξιν δραχ. 760 περίπου, μηνιαίως, καὶ ἐφ' ἅπαξ περὶ τὰς 3100 δρα.—Αἰδῆς. Νικόλαον Χ. Τσάτση, Φοινίκιον Φιλιατῶν. Τὰ δικαιολογητικά σας εὐρέθησαν καὶ τὸ βιβλίον θὰ σὰς ἀποσταλῆ ἐντὸς τῶν ἡμερῶν. Ἐὰν ἔχετε χειροτονηθῆ τὸ 1916, ὅπως γράφετε, δύνασθε νὰ λάβετε σύνταξιν λόγῳ πολυτιοῦς ὑπηρεσίας. Αὕτη θὰ ἀνέρχεται εἰς τὰς 800 δρα. περίπου μηνιαίως. Ἐφ' ἅπαξ θὰ λάβετε περὶ τὰς 3200 δρα. Εἰς τὸ Τ.Α.Κ.Ε. ὄψιμίτε 4034 δρα ἤτοι: α) 745 δρα. διὰ κρατήσεις πολυτιοῦς ὑπηρεσίας ἀπὸ 1/12/50 μέχρι 28/2/55. β) 195 δρα. ἐπὶ διαφορᾶς μισθοῦ. γ) 3094 δρα. δι' ἀσφάλιστρα μέχρι 30/9/45.—Αἰδῆς. Νικόλαον Τσάκον, Πάλουρα Χαλκίδος. Δυστυχῶς ἀκόμη δὲν εἴμεθα ἐτοιμοὶ νὰ σὰς ἀπαντήσωμεν. Παρακαλοῦμεν νὰ ἀναμίσιντε τὸ ἐπόμενον τεῦχος. Ἐλπίζομεν νὰ ἔχωμεν σχετικὴν ἀπάντησιν περὶ τοῦ ζητήματός σας παρὰ τοῦ Τ.Α.Κ.Ε.—Αἰδῆς. Λεωνίδαν Κάλ-

ψαν, Λαγυνάς Θεσσαλονίκης. Θὰ λάβετε ὡς σύνταξιν περὶ τὰς 700 δραχ. ὡς ἐφ' ἅπαξ δὲ περὶ τὰς 3200 δραχ.—**Αἶδες.** Κώνσταν Παπαματθαίου, Καστανεάν Σάμου. Εἰς τὸ Τ.Α.Κ.Ε. ὄφειλετε τὰ ἐξῆς ποσά. α) Δραχ. 567 διὰ κρατήσεις ἐπιδόματος πολυτελοῦς ὑπηρεσίας ἀπὸ 1/11/50 ἕως 28/2/55. β) Δραχ. 1785 δι' ὄφειλάμενα ἀσφάλιστρα μέχρι 30/9/45. Σύνολον δραχ. 2352. Οἱ Νικολαῖται ἦσαν μέλη γνωστικίζουσας αἰρέσεως, ἡ ὁποία ἀνεφάνη τὸ Α' μ. Χ. αἰῶνα εἰς τὴν Πέργαμον. Ἐζων βίον ἀκρωσ φιλελεύθερον, παραδιδόμενοι εἰς ἀκολασίας, ἰσχυρίζόμενοι ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εὐρίσκοντο πλησιέστερον πρὸς τὸν Θεόν. Παρομοία αἴρεσις ἀνεφάνη τὸν ΙΕ αἰῶνα εἰς τὴν Βοημίαν, σκοποῦσα τὴν κατάργησιν τῆς ἀγαμίας τοῦ κλήρου καὶ τὴν καθιέρωσιν τελείας φυσικῆς καὶ κοινωνικῆς ἐλευθερίας.—**Αἶδες.** Νικόλαον Λειβαδιώτην, Καλάνδραν Χαλκιδικῆς. Ἡ αἰτησίς σας ἐκκρομεῖ. Ἡ ἐπιτροπὴ θὰ συνέλθῃ ἐντὸς τῶν προσεχῶν ἡμερῶν.—**Αἶδες.** Ἀνδρέαν Φωτεινέα, Στούπαν Μεσοσηνίας. Καὶ ἡ ἰδική σας αἴτησις ἐκκρομεῖ εἰς τὴν ἀρμοδίαν ἐπιτροπῆν, ἡ ὁποία θὰ συνέλθῃ ἐντὸς τῶν προσεχῶν ἡμερῶν.—**Αἶδες.** Ματθαῖον Τσαγκαράκη, Καλύβαν Κρήτης. Τοῦς ὄρους τοῦ ἐνυποθήκου δανείου τοὺς γνωρίζετε. Ἀπλὰ δάνεια δίδονται μέχρι τοῦ ποσοῦ τῶν 5000 δραχ. κατόπιν αἰτήσεως ὑποβαλλομένης μέσθ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως τοῦ αἰτιῶντος.—**Αἶδες.** Μιλτιάδην Χ. Σίτον, Κρανιά. Διὰ τὰ λάβετε δάνειον πρέπει νὰ ὑποβάλετε αἴτησιν εἰς τὸ Τ.Α.Κ.Ε. μέσθ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως σας. Δάνεια ἄνω τῶν 5000 δραχ. χορηγοῦνται μόνον ἐνυπόθηκα.—**Αἶδες.** Ἀλέξιον Παπαδόπουλον, Ἄνω Τουδενίκα Ἀχαΐας. Ἡ ἀλλαγὴ τῆς διευθύνσεώς σας ἐγένετο. Ἡ αἴτησίς σας ἐκκρομεῖ εἰς τὴν ἀρμοδίαν ἐπιτροπῆν τοῦ Τ.Α.Κ.Ε., ἡ ὁποία πρόκειται νὰ συνέλθῃ ἐντὸς τῶν προσεχῶν ἡμερῶν.—**Αἶδες.** Ἀθανάσιον Κοζιντάκη, Ἄνω καὶ Κάτω Μουσωνίτσα, Φωκίδος. Ἡ αἴτησίς σας ἐνεκρίθη. Τὸ σχετικὸν ποσὸν ἀπεστάλη εἰς τὸ Μητροπολιτικὸν Γραφεῖον τῆς Ἱ. Μ. Φωκίδος.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ε. Θ., «Ὀδῆποτε ἐκπλιπτε».—Χρυσοστόμου, Ὁ δεῦτερος περὶ ἰερωσύνης λόγος (Μετὰφρ. Θεοδόση Σπεράντου).—**Βασ.** Ἡλιάδην, Ἀκατάλητη ἡ χριστιανικὴ μορφή τῆς Θεσσαλονίκης μετὰ τὰ λείψανα τοῦ ἁγίου τῆς.—**Βασ.** Μουστάκη, Κηρύγματα εἰς τὰ Ἀποστολικά Ἀναγνώσματα τῶν Κυριακῶν.—**Αρχιμ.** Σωφρόνιος Παπακυριακοῦ (†) Νεκρολογία.—Τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν συνταξιοδότησιν τῶν ἠσφαλισμένων εἰς τὸ Τ.Α.Κ.Ε.—**Εἰδήσεις.**—**Εἰδήσεις** τοῦ Τ.Α.Κ.Ε.—Ἄλληλογραφία.

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες ταχ. ἐπιταγὰς πρὸς τὰ περιοδικὰ «Ἐκκλησία», «Θεολογία» καὶ «Ἐφημέριος», ὅπως σημειώσιν ἐπ' αὐτῶν τὴν αἰτίαν τῆς ἀποστολῆς.

Δι' ὅ,τι ἀφορᾷ εἰς τὸν «Ἐφημέριον» ἀπευθυνθέν :

Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ Περιοδικοῦ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ»

Ὅδος Φιλοθέης 19, Ἀθήναι. Τηλ. 27-689.

Ἐπεύθυνος Τυπ/φείου : Τ. Ρούτσης, Κουκουλάρη 9, Ν. Χαλκηδῶν.